

DOLMEN

6

20 M.M 2.6 / 16 to 1983

DOLMEN

"Město"

Tak vo čem to bude ?

Ve městě

Je dobrý ?

Je

Sou tam lidi

Sou všude

Ale ve městě

Je to nejvíc fajn

Já dělám řeči

Kulí nim

Skoky na ulici

Kulí nim

.... tááák ná

Kulí nim

Vraždí se ?

Bere tě fantas !

V bijácích

A co helky ?

Dá se zavedčit

A co kluci ?

Normálka

A psi ?

V parcích

A ty ?

Já sem Měšťan

Těší mě, Gorkan !

XX
X ÚVODNÍK ÚVODNÍK ÚVODNÍK ÚVODNÍK ÚVODNÍK ÚVODNÍK ÚVODNÍK X
XX

DOMEN s pořadovým číslem 6 dostal do svého vinku téma, s kterým jeho členové koketovali již několikrát v minulosti – téma Města a života v něm. Toto téma potkáváme v současném umění velmi na každém, tedy určitě na mnohém kroku. Svět po návratu z fantastického výletu do barevného vesmíru konce 60. let obrací svoji pozornost k problematice mikrosvětů reálného životního prostředí, středem zájmu se stává působení tlaku stále mohutnějších městských aglomerací na psychiku strádajícího individua. Svět stojí na vratkých nohách a rozkládá se okolo sebe, hledá prostor k žití. Je skromnější, hlava již nepluje v oblacích navenčených mariánek. Základní idea však podobu nemění – jež jí stále silnější touha po porozumění mezi lidmi.

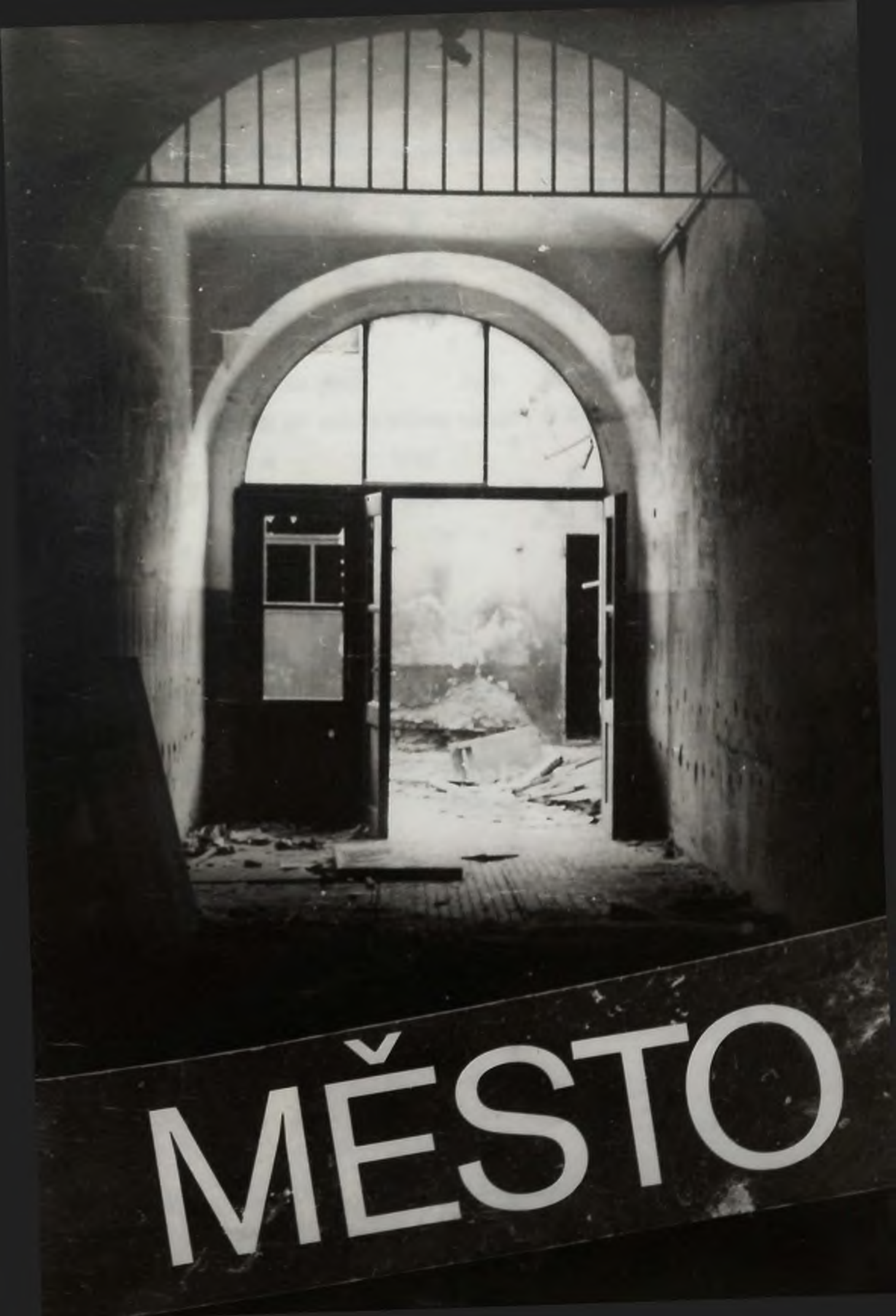
I my jsme četli Města. Praha sice není New York, ale posuzujeme nás stejně jako každé jiné Velkoměsto své obyvatele. My své Město na jedné straně milujeme coby obrovské jeviště života, kde všude cítíme tu základní MOŽNOST dělat mnohé. Na druhé straně ho však sstracujeme jako civilizační klee, jejíž betonové studené polibky nám nemohou často stačit. Ať už se ale náš vztah k tomuto prostředí vyvine časem jakkoliv, jedno už nelze zamít. Jsme ovdácním Města navždy ovlivnění. Napadá mě v této souvislosti asociace na hudební tvorbu americké skupiny Talking Heads. Při všem přejímání vlivů z oblasti africké rituální kmenové hudby, je z její muziky cítit městský intelektuální přístup k věci. Stejně tak my. Ačkoliv mnohý z nás chevá v sobě silný cit k přírodě a jejím úžasným krásám, nikdy a nikdy už nemůže být vyloženě přírodní živočich. Vždy se na úkasy z Městem nespojující bude dívat skrz ~~XXXX~~ prachem Města potřísněné brýle. A je to tak dobře.

Nyní k vlastní struktuře čísla. Vycházíme z ovedčeného modelu použitého v "pěťce". Tedy – číslo je rozděleno zhruba na dvě části. V první části jsou uváděny práce přispěvatelů z oblasti "krásného slova" svým obsahem se velmi vztahující k jednotlivému tématu "Město". Začínáme se atmosférou tohoto prostředí zachytit z mnoha pohledů, různými formami. Cesta vede od schématické grafické poetické parafráze N.Y.D. /New York Delmen/, tj. jakéhosi psychického i fyzického plánu Města naší myslí, přes symbolickou poetiku Kopretiny, naivně naturalistický humor Vední Prahy, nezčetnými obavami protkané Víckrát než jednou, přes na předěl dvou životů postavenou Teorii 2:1, chrčivě

dělnické kolektivy práce, ústavní výměňáky až k závěrečné otě-
řené bilanci. ¹⁹⁸³ Toto je tedy naše pojetí dnes tak používaného té-
matu Města a života v něm.

Druhá část díla je stejně jako v "pětce" věnována různým reportážím, recenzím a upozorněním z mnoha oblastí pověsti současného moderního umění. "Zprávy" pak pokud možno co nejaktuálněji doplňují celkové vyjádření celého díla. Celý HOLMES 6 uzavírá překlad textu nové joraské novévolné kapely Talking Heads. Stejně určitě na pozorné přečtení, stačí jen dodat, že vznikl kolem roku 1978.

Všichni, kdož se podíleli na vzniku tohoto díla se těší na jeho ohlas mezi čtenáři. Proto nám tedy kritiky, mistry, polemiky, nenechávejte nás v nejistotě praxe i v nevědomosti, jak byl D 6 u Vás přijat.

MĚSTO

N. Y. D.

ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice ulice

t	love me love me	t	love me love me	t
ř	e divadlo m	ř	o divadlo m	ř
i	v Pravdy e	i	v Láti e	i
d	e v hrnci v	d	e v kastrolu v	d
y	m o	y	m o	y
I.A	em evol em evol	I.B	em evol em evol	I.C

ulice ulice LOVE ME DO ulice ulice ulice L O V E M E D O ulice ulice

t/m/	t/m/	t/m/
ř/o/ t	ř/o/ p	ř/o/
i/a/	i/a/	i/a/
d/t/	d/t/	d/t/
y/y/	y/y/	y/y/

II.A/Přátelství/ II.B/Jestě většího přátelství/ II.C/A

nábřeží nabřeží nabřeží nabřeží nabřeží nabřeží nabřeží nabřeží nabřeží

t	t	t
ř náměstí	ř náměstí	ř náměstí
i Níru	i Svobody	i Revoluce
d	d	d
y	y	y
III.A	III.B	III.C

ulice k ulice i ulice s ulice s ulice m ulice s ulice b ulice a ulice y

t	t	t
ř	ř	ř
i	i	i
d	d	d
y	y	y
IV.A	IV.B	IV.C

ZyexCS

Ty ulice,

 které se sátiš mými nejranějšími hostiteli
Ty rudé oči senaforů,

 které udržovaly mou skomírající bdělost
Ty nápisy na oprýskaných zdech,

 kronika to velkoměsta
Ta okna, rozsvěšená, přijímající a klid vyzařující
 hlásají: Ráno, naši drazí spějí!

Ty kaluže, mokré vzpomínky na noční bouřky,
 při které jsme přežívali údery hromů

Ty první ranní tramvaje s ospalými řidiči,
 které konejšivě bručí po nekonečných kolejích

Ti kosí s ustavičným kosím spěchem,
 kteří vytvářejí hudební kulisu ohvíví,
 kdy noc v den se převléká

Ty hlídače času s Ikarovým znamením na křídlech,
 z nichž už nevidíme jen zelená a červená světla,
 ale již pěkně bílé křivky rozdělující moře oblohy
 apozvolna mizící, uprazdňující dialekticky místo

Ten pohled z dvanáctého patra na město,
 které jak žaludské eso
 drží ochranná křídla nad svými obyvateli

Ten pot, co mě lechtá na zádech,
 když šílené umáním po výpadovce na Kostelec
 a říkám si,

 že zrovna teď bych tě rád držel za ruku

Ty ráže krášené prostou ranní rosou,
 které za mnou mazlivě otáčejí
 své mandlové oči

Ta babka lovící po ránu v popelnici,
 neponechává nic náhodě

Ty rozsvícené lampy,
 které nostalgicky vzpomínají na zimu,
 kdy v tuto dobu ještě neomezene vládly ulicím

Ty obchody s roletou přes tvář,
 které nabírají síly k tomu,
 aby zas přes den
 přijaly do svých útrob
 nenasytné zákazníky

Ta barevná hudba světla tak vzadu na estakádě

Ty taxičky plazící se po vnitřní čtvrti,
čekající na svoji připitou kořist,
která už šílí a pomýšlení na teplou postel
Ty důvěrně známé uličky,
jejichž pravou tvář odhaluji teprve teď,
když je vidím v klidu a míru bdící
Ty květiny smutně ležící v rozsmárném bahýnku,
svědek to nočního dramatu mezi oním a onou
Ten zvuk mých kroků,
který odráží neslyšně hučící betonová masa kolem mě
a který mi dává jistotu v tom,
že bdím
Ty kouřící komíny - ta posrana, ale nezbytná výroba
se nezastaví ani na chvíli
Tím vším jsem procházel, to vše je ze mě
ten vzduch jsou mé vlasy a vousy
TO MILUJU! TO MILUJU!
Mění to báječné ?

-Stepán K., červenec 82-

PAVEL GRIMM:

:K O P R E T I N A

Na jednom škatulkovém sídlišti, je to s podivem,
na trávníku před domem rostla ~~kk~~opretina.

Právě kvetla a vlastně nikomu nepatřila.

Dalo by se říct, že byla ve společné péči.

Ve společné péči země, znásilněné betonem a trubkami,
vzduchu, jemuž trochu páchlo z úst,
deště, který také n ebyl úplně O.K.
a slunce, jež snad bylo bez defektu.

Naskýtá se množina otázek týkajících se původu
oné květiny, jejího určení a smyslu v místě, kde rost-
la.

Což však všechno musí mít svůj původ, svoje určení a
svůj smysl?

Cožpak nelze, aby NĚKDO nebo NĚCO bylo, existovalo
jen tak, odjakživa a odjakmrtva?

Tak se ptám, ač otázka poněkud zavání metafyzičnem a
pomíjejíc ten fakt, že ona květina skutečně mohla mít
svůj původ, svoje určení a svůj smysl.

Někdy však, snažíc se dopátrat podstaty jevů, které
nás okouzlují, - a dopátráme se /eventuelně si to my-
slíme/- jev najednou ztrácí svůj půvab, už neokouzluje,
neboť známe /či se to domníváme/ jeho podstatu.

Čili - ve společné péči jednoho ^{ne}porobeného a
tří porobených živlů existovala na zmiňovaném trávníku
v obci Škatulkov krásná kvetoucí kopretina.

Krásná také proto, že tu žádná jiná daleko široko
nebyla.

Ale to nic.

Měla vaječně žlutá plná líčka nabízející se v bě-
lostných /buďme trochu poetičtí/ okvětních lístcích.

Měla štíhloučkou ~~pa~~enskou postavu, cudně zakalenou
do svěže zelených jarních šatečků.

Byla líbezná, a snad proto se jí vyhýbaly těžké nohy obyvatel domu, kteří jinak zapomněli, že ke vchodu do domu vede také chodníček.

A jednou večer doprovázel do temného vchodu všední mladík nevšední dívku, Škatulčanku.

Dívka byla nádherná, ale když prošla kolem květiny zahalené ve zkrášlujícím přítmí večera a sodíkové lampy, zarděla se závistí,

tupě se zarděla závistí.

Ne, nebyla tupá, jenom se tupě začervenala,

Přesto, že na všedním mladíkovi jí vůbec nezáleželo, napadlo jí ješitně, že kopretina se mu snad může zdát krásnější než ona.

Neboť mladík nyní nehleděl na dívku, ale na kopretinu.

Jelikož však jemu na nevšední dívce záleželo, napadaly jej mnohem ~~mob~~vyklejší asociace: Má mě ráda, nemá mě ráda, má mě.....

Všední mládenec doprovodil nevšední děvče až ke vnitřnímu schodišti, kde inkasoval odměnu za doprovod - letmou omšelou pusou, která trošku zastudila. A než přešel chlad, nevšední dívka byla pryč.

Mládenec chvíli rozpačitě postával na schodišti a čerstvě navyklým gestem si pohladel škrábavé chlupy na tváři.

Potom p omalu otevřel dveře domu a na docela malý okamžik se nechal nehybně oslnit měsíčním a sodíkovým světlem.

Pak váhavě urazil vzdálenost, která jej dělila od květiny. Poklekl před ní.

Byla už noc, avšak jakýmsi zvláštním kouzlem se květ kopretiny nezavřel, jak je obvyklé;

zůstal něžně pootevřený a stavěl na odiv svoji uplakanou krásu, neboť již padla rosa.

A snad i sama noc se chvěla jakýmsi fluidem milosti a srdce jí toužebně bilo.

A všední mladík pomalu a vyčkávavě vytrhával jeden okvětní lístek po druhém a odříkávajíc tu prokletou zašklínací formuli "má mě ráda, nemá mě ráda", nevšímavě je odhazoval přímo před sebe.

Neměla ho ráda.

x - x - x - x - x

27.5. 1981

UŽ děláš dobu posloucháme neurčité volání: UKLIDNĚTE SE!...
 VZPOMEŇTE SI!...uvědomte si, co vlastně vidíte...stromy-
 -stožáry-mosty-sraky...ach, příliš hluku na jednoho sar-
 telníka...vykloň se z okna a zkus se podívat po lidech -
 z ulicí zaplněných odpadky křičí křečovitou frází: VÍCE!
 STÁLE VÍCE!...ulice jsou plné rozkládajících se odpadků,
 důchodci nestačí vybírat popelnice...hlava se ti točí najede
 nou rychleji než matka Země kolem Slunce...uvidíš v noci
 padat měsíce a na jazyku se ti sloví tvé nejněžnější přání...
 Hvězdy se přibližují, ale je to jako by řekl bilión a pak
 milión...Velká hlava v noci za oknem, tělo se napíná a pro-
 hýbá jak luk, v této pozici se saháš po dokonalosti?...
 ulice jsou plné saturobých nepotřebných odpadků...okna na-
 modralá od permanentní záře televizorů a za nimi Otco ve
 vojenské čepičce...ne, snad to protoha TAKHLE není!...
 nnnnervy jak struny...v posteli je ještě jedno volné mís-
 to, pojď, přidej se a zastih si oči před káravým pohledem
 Matek tohoto světa...VNÍMĚJ...a tohle si na tobě vyskouší:
 nejsem žádný řečník, ale zase vládnu a ty na tom nic nezme-
 níš!Vím, chtěl bys mě zblbnout krásnejma řečičkama, ale já
 jak vidím tu jiskru v tvých očích, mám chuť urazit ti kebu-
 li a tak si dej raději pořádnýho majzla!...ne, já s tím ne-
 choi mít nic společného, choi si tu lehnout a soustředit se...
 hledám...hledám...hledám.../Co?/...není to nic zvláštního...
 víš anebo nevíš...je ti to jasné anebo není...a tak počítám
 drobný a najednou se rozjásám:Na dnešek ještě mám!...tak rych-
 le, kam s tím?...dobrý kafe vod paní Marty?...senza vodvaz v
 ledutě?...někam si vyjít s tím svým koťátkem?...nebo něco po-
 domácku?...směrnice jsou jasně: za mlhy nevycházet ven, smě-
 rovky se otáčejí ve větru...nevíš, kam dojdeš a ...ulice jsou
 plné odpadků...vez si třeba příklad z něj...jemným parůžkem
 se podrbal na svrbějících zádech a vyletěl oknem nad město...
 zakroužil nad spící čtvrtí, vtiskl hubičku roz dováděnému ne-
 ůnu a měkce dosedl na nadýchanou obalovou techniku, která z
 přes noc pokryla od poledního láru rozpálené kostky-bručou-
 ny dlažební...kde jsem to jen četl?...prostě víš anebo...rych-
 le, zas pačá hvězda:Pane bože, dej ať...ne, není tu náhle nic
 na co bych si mohl vzpomenout...počkám...snad už příště budu
 vědět...už to nemůže dlouho trvat...zkouším to stále...tisk-
 nu bradu ke kolenům, které mé paže podobny hadu objímají...

ne, ani za ten vysunutý jazyk se nestydím...srdce tepe...
ještě chvíli, už to nemůže dlouho trvat...savrít oči, prud-
ce seknout víčka...ještě chvíli a je to tady...chvíli a ..
a najednou bůh, přetočím se na druhý bok a jsem probuzený,
už jsem to skoro měl v ruce a jsem teď zase na začátku...
jako oni...všichni ti, tady...okolo mě...krouť se pod mlou
otázníků a živě gestikulují...snaží se, ať z nich stříká pot
...mají na to, přečetli si přece o tom všichni dostupné po-
pulární brožurky...ruka se natahuje, prsty se hýčkájí...
a promíchávají vzduch, třením vzniká teplo a nakonec - vů-
de je plno páry....a my kašleme a utíráme si slzy, které
nám zničehonic přetekly přes okraje rodných basen a chr-
čím...chrochláme a znovu se dáváme do smíchu a drtíme pí-
sek na podlaze, nohy dupou - rock 'n' rollapunk rock...a
páry je tu víc než kyslíku...cévy se stahují, ale my to
v klidu přežijem...a pak se seberem, sednem si do kruhu a
naučeným pohybem očunueme vlasy ze zpoceného čela...namíchá-
me uladí, něhu, radost, trýzeň, oheň, pot a pohyb, přeli-
jem to přes sítko svítání a upletem si záseň, mrká na nás
z papíru....a zas pohledy z okna...za roh naší ulice právě
zahnul ten obrovský pes, co o něm budou jistě psát zítra
ve všech novinách...je to docela sranda...stojím u okna,
mrzne, třu sklo seď můžu, abych uviděl ven...moc málo li-
dí je však na ulici...mají strach vyjít ze svých příbytků
....málo, moc málo lidí...neznám ani jednoho...nevadí, ne-
ní prý všem dnem konec / to nám říkali ve škole /...stou-
pám si na špičky, snad táhne, zpoza rohu se vynořil, je
mi povědomý...snad...ne, nevzpomínám si, jsem unavený, a
kromě toho...stejně ho pohltily odpadky...nevím, jestli je
jsem to už řekl, ale ulice je jich plná!

Vední Praha 1921

Pedmekelská plovárna

Já, Kubr a Evča

sluníčko, ach bože sluníčko!

kolik sníš utopenců, slatíčko?

Há, Há, Há

parníček s proužkovanejma

plavkama

na obzoru

ženský se skovaj

chlapi chytěj bronz a řísen

káže je sytě růžovounká

-Utopence s kyselinou citrónovou!

-Žlutý písek opruzený těly

-K.H. Hašler s trandáku

kruci, to je atmosféra

Já-muehlujem se s Evčou

On-Kubr se přecpal skalenými utopenci

Há, Há, Há

parníček bez proužkovanejch

plavek

chlapi se skovaj

ženský chytěj bronz a chuť

rozečtený žurnály

misí pod písečkem

všecínko je do modra

jen voděnka do žluta

Kubr svrací do ložky

a Evča se, chudák, utopila

Hašláknem se její malinovkou!

Jednou

snad v tanečním sále, snad na nějaké honosné recepci, páni v decentních černých oblecích, dámám šustivé toalety a splývají k zemi, naleštěné parkety, snad tam někde...sálem plulo tiché hučení rozhovorů, kterým kdosi usekal výšky, tlumené neosobní hučení, tichý pohyb po parketu, tichý cinkot sklenic ze silného skla, šepot, dutost prostoru...a tady, tady, náhle, znečehonic...padlo cosi se stropu...snad z nebe, snad odněkud, padlo přesně doprostřed, vše se zastavilo a tiše, bez větších známek leknutí, se zadívalo velkýma rybíma očima na střepy a kaluž krve uprostřed, snad víno rudé a ne krev, postavy jedna za druhou pomalu couvají směrem od středu, uprostřed vzniká magický prázdný kruh, po kterém se plazivě rozlézá tekutina, rudá tekutina, nemohou odtrhnout oči od středu...ticho...a sunou se ke stěně, nemohou odpoutat pohled od střepů a krve, od střepů a vína rudého, mlčky se plazícího středovým kruhem, sunou se ke stěnám, zadní už nemohou dále a jsou na nich přimáčklí...nezřetelně a vkusně chroptí, tlak na jejich těla se zvyšuje...zmačkaný samet a taft, pohyb ke stěnám je stejně neúprosný jako bezmocnost odtrhnout pohled od středu, všechnou se pomalu valí, jak dým...ach, tiché úpění, Bože, je tu tak temno, ale dopředu to nejde

řekl jsem a ona mi dvěma prsty uzamkla rty

pak

cítím, jak se tichým městem šine stín, zalévá stěny domů a protéká řečištěm ulic, postavy se ohýbají a dlaní volně hladí mazlavé chodníky, šedé klobouky plují nočním šerem, bolest uzamkla svůj hrad a vpustilá do těl hřešících jen mučivé dunění neodbytného svědomí, stín se šine ztichlým městem, mléčné světlo plné kouře vychází z polootevřených oken podzemních hostinců, hálka slepce oklepává chodník a to je jediný zvuk v širém okolí, za průsvitnou záclonou se pohybuje silueta svlékající se dívky, kašna na náměstí už pomalu vysychá, snad aspoň kdyby trochu hluku se našlo v městě, kterým se plazí udušený šedý stín

řekl jsem a ona mi dvěma prsty uzamkla rty

pak

však za raného jitra odstartovali závod, dali povel k počátku boje, lidé se vyrojili z postranních uliček, oheň vytryskl z podzemí a valil se ven z kašny na náměstí, noty přeskočily z jedné osnovy do druhé, snad ona, snad on, proběhli ohňovou řekou a vydrápali se na nejvyšší věž města a tam se pevně rozkročili a spustili smích, hluk, řev, který si černí havrani brali do zobáků a roznášeli do všech koutů města, SVÍTÁ! LIDI! SVÍTÁ! buďte si do čel a nezkoušejte se ohlížet za sebe, tak to bude lepší, závod trvá a běžci vbíhají do cíle prvního okruhu, první pozdravné rachejtle vyrážejí rychlostí zvuku do vzduchu a rvou se statečně a přitažlivostí zemskou, mosty se s rámusem řítí do vařících se vod a na každý straně řečiště stojej lidí a hrozej pěstmi na druhou stranu

řekl jsem a ona mi dvěma prsty uzamkla rty

pak

dlouhé nekonečně bílé pole, dálka, kosmický mráz spaluje uši i vnitřnosti, průhledné siluety putují osamoceně od jednoho konce k druhému, zanechávají za sebou šňůru stop se zakrvavenými okraji, je v nich obsažen život...kdesi v nezřetelných obrysech...pamatuješ? viděli jsme už kdysi totéž...nekonečně bílá plocha a táhlé skučení vlků, vzpomínka je dekretem na život, pohozené svršky zarůstají do matičky Země, pamatuješ?...kdesi jsme něco podobného už určitě viděli, pokusme se to panovačně zachytit a již to nikdy nepoznáme, dlouhé nekonečně bílé ledové vzpomínky

řekl jsem a ona mi dvěma prsty uzamkla rty

pak

bylo slyšet jen pronikavý zvuk pleskání karet o hrubě tesaný dubový stůl, čísi snědá ruka tu vykládá budoucnost, tam...v černé chalupě u vodopádů, tam pronikavé a neúprosné pleskání karet, odvážili se přijít a pohlédnout vykladači do jeho uhlíkovitých starých očí, chrapot vodopádů děsí, tam...v černé vyhořelé chatrči, venku je klid a mír, srnka ladně přeběhla přes nekosenou louku a vrátila se střemhlav do vodopádu, šumí a chrčí nenasytný stařec vodopád, tam se jí oči rozšířily strachem, nestačil jí včas zakrýt nevinné upracované oči,

sám jen strašně pokrčil čelo a odhalil vrásky mládí, svalnatá ruka se bezmocně sevřela v pěst, tam...v té chatrči poslední dvě karty dopadly na hrubý povrch stolu, poslední dvě karty, nebyly na nich obrázky, které všichni čekali, poslední dvě karty, dvakrát sněhově bílá plocha a na ní dvakrát cákance rozstříknuté černé tuše

řekl jsem a ona mi dvěma prsty uzamkla rty

pak

jsem uviděl, jak bylo jeho tělo vrženo do vroucího kole pouťového kolotoče, hlavou to hladce šklublo a už byl v kole, otáčel se v chuchvalcích vlastních nesdělitelných pocitů, jak zaschlý kašel sjížděly mu po hrdle, a on...a já.. .hleděl pak na lesklé ostří smrtelné indické dýky a na chladném kovu se odrážel pokroucený obraz jeho hubeného a bledého obličeje, jemně bříškem palce přejížděl po ostří indické dýky a cítil živočišné vzrušení, a jeho...a mě... mlely kola pouťového kolotoče s roztrhanejma punčochama na zašlých sedátkách, ve větru mlály mrakodrapy a ocelářské budovy a ruka hmatala, a ruka hmatala, hnál se kolotoč a vzduch plul klidně kolem...a já...ho viděl chodit ulicemi, držíc za ruku svůj světlý stín vlekl se Starým městem, kde z každého výklenku sledují jeho pohyby mlčenlivé živé sochy, jejich zamžený pohled ho provází až na druhý konec města, vidím ho tady a hned zas tam, je pohyblivý, jede na pouťovém kolotoči

řekl jsem a ona mi dvěma prsty uzamkla rty

pak

jsem se po bezesném spánku probudil, za oknem spolus deštěm dopadaly první kapky ranního světla, noc chtěla ještě aspoň chvíli udržet svoji moc a tak samou námahou na obzoru zřítlavěla, prošel jsem dveřmi a ocitl se na ulici, tělo se samo rozešlo, tak jsem šel...až na kraj Města, kde u cípu lesíka stála střelnice, pouťová maringotka vepředu s oprýskaným pultem, boky pomalované nesmyslně pestrými barvami, z ampliónů znel do ranního ticha smutně barový hlas zpěvačky doprovázaný ospale nakřáplou hudbou, před pultem bylo zcela nabito, jedna záda vedle druhých, pomačkaná saka se mísila s šedivými plášti, muži v šedých pláštích, jak jsem přicházel, pozvolna po mně jeden po druhém otáčeli své obličeje, pomalu po mně otáčeli své krví podlité rybí oči orámované kruhy únavy, únavy čpící probdělými nocemi a bezmeznou nudou, ano, má milá, všechny ty tváře jsem bezpečně poznal, byli to na-

prosto titiz lidé, jako...víš...tam...no...tam...tam v tom ta-
nečním sále, tam na té recepci, jen vlasy při slavnostních pří-
ležitostech hladce přes spánky sčesané dozadu k temeni, jen ty
vlasy jim teď unaveně padaly přes oči a dělaly jim nepravidel-
né šáry přes obličej, přicházel jsem tedy k nim a oni...zauk-
li, žádná rána z nabitých pušek se již neozvala, jen se tak po
mně bez výrazu dívali a mezi šedivými pláští se pomalu začal
tvořit vyzývavý špalír, ano, vybízeli mě ke vstupu mezi jejich
těla, u pultu stál jeden a ten mi hleděl zpřímou do očí a v ru-
ce...držel lesklou pušku, nabízel mi ji, prošel jsem tedy k
pultu a pušku zdráhavě uchopil, ucítil jsem její tíhu a neosob-
ní vražedný chlad, gestem mě vybídlý ke střelbě a ukázali mi
na cíl, ne, nebyly to žádné umounené ráže, ty ne, kdepak, i
svůj cíl jsem poznával, byly to jedna vedle druhé lahve, kte-
ré mi v noci pochodovaly před očima a procházely pak žaludkem,
hnědé a zelené pivní lahve, hrdý zástup lahví s připaženými
rukama se stavěl před smrtícími mířidly mé pušky a já přivřel
levé oko...zacítil jsem a pak...jsem jim ustřeloval hrdla, úpl-
ně lehce se jim tříštily hlavy a oni jak poslušní vojáci pada-
li k zemi, odstřeloval jsem je skoro bez míření a pomalu jsem
se přitom začal chechtat, smát se a řvát na celé kolo, prásk
prásk jedna lahev dole, prásk prásk druhá lahev dole, smál
jsem se, až mi slzy tryskaly z očí, pot brázdil čelo a pak...

...pak jsi se zpod pultu, nebo že bys přišla zezadu?
pak jsi se za pultem vynořila ty, má milá, usmívala ses a pře-
šla jsi přesně na místo, kam jsem střelil do těch prokletejch
lahví a ...usmívala ses...otočil jsem se po šedivých pláštích,
ticho a lhostejnost zaburácely krajem, stáli nehnutě vedle mě,
obličejí otočení odemkly mne, na druhou stranu, jen jakási ges-
ta těchto postav bez obličejů mě vybízela v pokračování ve
střelbě...nevím...asi jsem se musel otočit zpět a vzdorovitě
popotáhnout nosem, hřbetem ruky jsem si utřel zaschlou slzu,
zalícil jsem, usmívala ses, neustále ses usmívala a přitom sis
pomalu začala rozepínat blůzku, mé dítě...a pak...

NE, ne, já přeci tu spoušť nemoh

ZAKČKNOUT!

vykřikl jsem a ona mě nejprve vzala za ruku

pak objala mé tělo

a pak bylo dlouho

dlouho ticho

Teorie 2 : 1

Narodil jsem se / o deset let pozděje
Narodil jsem se / pro vás o deset let pozděje
To před tím byla moje
matka / a já v ní
To před tím byla hmota / a s ní já k vám přišel
Ale až o deset let
pozděje / a tak se to stalo
Jsem v přerodu dvou
životů / a jedny smrti
Co proti ní mám ? / n i c
Máme šanci 2:1 / a přeci to trvá jen deset let
I. Pak to všechno pochopíme
II. Vezmeme to s sebou
III. Všechno v klidu zapomeneme
To je totiž to / co celý život hledáme
Tu neurčitou šanci / 2 : 1
Mezi tím se milujeme / hřešíme / bavíme se/
Ze života nevystřízlivý/ má ale tu šanci
ani pětiletý / ve smrti /
Kterou nepropás u
odvodu / při svatbě /na promoci/
Slyšíte / zemřel nejbohatší člověk !

Jedna z posledních sněhových vloček tohoto zimního období vypráhla vkladu miniaturní bílé poníky ze spřežení, které s ní doplachtilo až k povrchu zemskému a pak dopadla na stonek trávy, kde se okamžitě změnila v slzu. Jednu z posledních sladkých slz letošní zimy. Jak stékala po hrdě zeleném výhonku trávy, porézala se o nemilosrdné ostří svého prvního pozemského hostitele. Kdyby to nebyla slza, jistě by se samým zklamáním z nevlídného přijetí na zemi rozplakala. Stačila si ještě pomyslet, že asi přišla nevhod, když v tom sjela až na samotnou zem, která ji okamžitě lačně vucula. V tu chvíli pocítila vločka-slza, že se její osud naplnil a že právě nyní dosáhla smyslu svého krátkého života.

Veroným stál u okna a sledoval tuto přírodní bitvu, která v jeho mysli uvolnila poznatek, že jaro, na které se tak dlouho a skoro až křečovitě těšil, už neodbytně vymáhá svá první práva. Zvedl zrak od země k vznešenějším končinám a zhlédl Slunce, které se už nějakou chvíli chystalo pozdravit se s ním, ale právě v tomto okamžiku se k němu přihn Timer valými tempy kazisvět mrak a začal ho častěvat nemravnými návrhy. Sluníčko se začalo červenat a tak, aby nevneslo do duší lidí zmatek, se raději za ten mrak-oplzlák schovalo a to své si vytrpělo pěkně z očí do očí. Veroným věděl, že chvilék, kdy se bude moci vítat se se Sluncem, bude ještě požehnaně a tak bez větší bolesti v srdci odstoupil od okna, na jehož parapet začly pro změnu dopadat těžké olejovité kapky pozdně zimního deště. Pomyslel si, že jsou to slzy hanby Slunce, které bylo nuceno oddat se chlápnému mraku. Doba, kdy si Slunce bude moci diktovat podmínky, byla jice již těsně za dveřmi, ale právě v tuto chvíli to bylo s chováním pozdních mraků nejhorší. Cítily totiž, že už nebudou na obloze vládnout nijak dlouho, a tak byly stále troufalejší a požívačnější. Veronýmovi z toho bylo smutno, ale hbitě si řekl, že takový už je prostě život a začal myslet raději na sebe, což ho také přivádělo k lítosti, ale to věděl, že není tak vážné. Sebe už znal příliš dobře na to, aby to mohl brát vážně. Odešel tedy do vykachlíčkované koupelny, kde si sedl na opěradlo porcelánové vany, pustil si na ruce teploučkou vodu vonící po fialkách az chlůru a chvíli se litoval. Měl tak trochu proč. S počínajícím jarem ho společně opustily naděje, možnost a chuť dělat to, na co se chystal celou zimu. Jeho poměrně čerstvě napsaná divadelní hra ležela společně s pracemi do školy v dolní zásuvce jeho leděmodře lakovaného psacího stolu. Vždycky, když chtěl někomu za-

volat a mluvit s ním o možné realizaci této hry, číselník telefonu na něj vždy škodolibě mrkl a kousnul ho do prstu, kterým chtěl vytáčet číslo volaného. Ukrutně to zabořilo a na nějakou dobu to poměrně spolehlivě odradilo Veronýma od podobných pokusů. Občas zlomyslný ciferník dělal, že jako spí, a nechal Veronýma zalykajícího se vzrušením vytočit celé číslo. To pak ale volaný nikdy nebyl doma. A žádné jiné spojení než telefonem Veroným neměl /tomu si klidně můžete věřit nebo ne, na tom nesejde/. Můžete si říct /a taky si jistě řeknete, vy chytráci!/, co je to za blbost, mohl přeci klidně telefonovat odjinud a ten svůj ciferník tak královsky přechcat. No jo, kdo mu ale zaručí, že se ty ciferníky navzájem neznají, že nejsou soustředěny v nějaké odbojné organizaci? No a kdyby se znaly, tak by ty ostatní číselníky jistě poznaly, jak nepěkně chce Veroným ten svůj přechcat a třeba by mu prst ze samého vzteku nebo z tzv. číselnické solidarity ukroutily. No, a kdo mu zaručí, že se neznají, že mu nic takového neudělají, co? Kdo? Vy snad? Ne, to nemohl Veroným riskovat, u toho svého číselníku aspoň věděl, čeho se může nadít. A tak hra ležela na dně toho nejspodnějšího šuplíku a pomalu ztratila všechny své naděje, které do Veronýma vkládala, když se jím nechávala na podzim psát. Bylo to nesmírně jednoduché, Veroným si uvědomil, jak velmi jednoduché to bylo, prostě přestal počítat s tím, čemu takovou dobu do morku kostí věřil, hrozně jednoduché a bolestné. On totiž moc chtěl, aby se ta hra hrála.

Veroným se litoval na plné pecky a bylo mu velice sladce. Na chvíli své zajímavé konání přerušil, ale to jen proto, aby se mohl vysvléknout a vlézt do vany, kde mohl tu vlastně teplou vodu pouštět na celé své tělo. Pohodlně se uvelobil, otočil znovu kohoutkem a zavřel na chvíli oči, aby se voda nestyděla přiblížit se k jeho nahému tělu. Když je otevřel, voda ho už šimrala mezi chloupky na hrudi. Veroným byl tak spokojen, že zapomněl, proč vlastně do vany vlezl, a co více, nevěděl ani, proč je vlastně v koupelně. Svrástil čelo, kam okamžitě na stráž přiběhly dvě ještě značně nevycvičené vrásky. "Aha, já se přeci litoval!!!" konečně mu došel smysl jeho počínání. Mohl tedy ve své bohulibé činnosti opět pokračovat. Hra totiž nebyla jedinou bolestí v jeho mladé dušince. Měl tam ještě Lásku. Lucinku Lásku. Lucinka Láska byla nesmírně krásná dívka, které Veroným na podzim vykládal, jaké poslouchá rád desky a jak se cítí ve světě nesvobodný a přitom myslel na to, jak jí líbá na meruňkové svěží rty a ruka mu přitom bloudí kamsi k pomerančové voňavým

ňadrům této krasotinky. Dokonce si jednou pomyslel, že Lucinku Lásku miluje tak, jak jen na tomto světě milovat lze. Že dokonce občas myslí na ni a ne na sebe. Nebo aspoň na sebe v její sladké přítomnosti. Dokonce ~~xx~~ o ní začal psát básně, jak tak na ni přechasto myslel. Dokonce se mu zdály i sny o Lucince Láске. A dokonce začal mít jednu pocit, že bez ní nebude moci nikdy více žít. Ten pocit byl tak silný, že mu uvěřil. Jenže pak tu byl problém, co dělat, když jí vyjeví svoji mohutnou superlásku a ona mu řekne třeba: "Fajn, Veronýme, budeš můj nejlepší kamarád, ale to s tou láskou, víš, já nevím..." Co pak? Když bez ní nebude moci žít... co pak? A tak to raději nechal plavat, což bylo jeho oblíbené řešení problémů, a řekl si, že se časem uvidí. No a teď se konečně uvidělo. Lucinku Lásku mu s neviným úsměvem řekla o své svatbě. Nosila již dva měsíce pod srdcem nový život. Veronýmovi to vlastně ulehčilo všechno to hloupé rozhodování. V jeho srdéčku však bylo najednou nesmírně prázdně. Prokopl tedy doma ze vzteku a náhlého pocitu nicoty skleněnou výplň dveří do uspávacího pokoje. Večer složil hlavu do dlaní a cítil se nesmírně prázdně. Ze samé prázdnoty usnul dříve než obvykle. Když se ráno probudil, bylo už zase všechno v pořádku. I tohle bylo nesmírně jednoduché. Skoro se až usmál, když zjistil, jak jednoduché to bylo. Jen kousíček srdce mu odumřel. Jen kousíček, ne víc, jak polovina. Na to tedy mohl Veroným teď také myslet. Ponořil své ~~fixx~~ vláčné vlasy do fialkové vody a zaklonil hlavu. Cítil jak laskají jeho šíjí. Chvilí je nechal volně splývat ve vodě a pak zase hlavu zdvihl. Uchopil mezi palec a ukazováček u nohy provázek s korálky, který patřil k zátce, která bránila neposedné vodě v úniku z vany. Rychle nohou škulbl a otvor tím uvolnil. Voda radostně poskočila a už se opřekot hrnula do krajin pochybné potrubní svobody. Veroným ležel rozšafně ve vaně a čekal, až všechna voda vyteče. Když voda vytekla, čekal ještě, až oschne jeho tělo. Byl hrozně líný utírat se. On byl vlastně tak vůbec líný. Když byla jeho pokožka suchá, pomalu vstal. Vylezl z vany, otevřel dokořán dveře od koupelny a čekal, až se odpaří voda ze zrcadla, před které se postavil. Chtěl se totiž na sebe podívat, ale byl líný si zrcadlo otřít. Akorát ve chvíli, kdy začal v zrcadle rozeznávat rysy svého obličejce, se stalo něco hrozného. Ty mrchy dveře od koupelny se totiž začaly pomalu a škodolibě zavírat. No a co čert nechtěl, Veroným měl zrovna malíček přitisknutý k futru dveří tak, že mu ho ty přivírající se škodolibky pěkně pod nehtem surově znáčkly. TO BYLA BOLEST! Zrcadlo rázem oschlo a na

Veronýma vyjekl jeho vlastní obraz, překvapený a náhlou bolestí zkroucený obličej zarámovaný vlasy, z nichž crčela voda. Není nic horšího, než pocítit bolest a bezmocnost, když je člověk nahý a čerstvě vykoupaný. Veroným sice malíček prudkým trhnutím hned osvobodil, ale bolest přetrvala a špatný pocit mu koloval v žilách místo krve ještě mnohem déle. Veroným z toho byl mrzutý a tak, když vešel do pokoje, ani si nevšiml, že už zase svítí Sluníčko. Posadil se na postel a malíček stiskl mezi stěny. Zase se litoval, ale tohle bylo mnohem horší.

Za půl hodiny uznal, že by se mohl aspoň obléknout, a tak přistoupil ke skříni a vylovil z ní červenomodroproužkované kalhoty značky Sweet Jeans /100% Baumwolle - O.K./, modrou sametovou mikinku a nějaké to prádlo. Pěchrdlivě se zašklebil na těžký šedý zimní kabát, kterého tím velice ponížil. Ale co, ten to přes letní spánek určitě zapomene a teď ho už není stejně třeba. Pak se tedy oblékl a odešel do kuchyně, kde si udělal něco na zub. Ne na zubu, nýbrž na zub. Tedy jako k jídlu. Nebylo to moc dobré, ale Veroným vlastně od sebe ani nic dobrého nečekal, a tak to snědl beze zloby. Po jídle zjistil při inventuře svého zevnějšku, že se mu pod nehytkem malíčku udělala tmavofialová podlitina. Polito...ne, to ne, toho už bylo dost. Odhrnul záclonu a podíval se ven. Sluníčko svítilo a tak mu mohl konečně přátelsky pokynout na pozdrav. Na okno vrhal nepříliš jarní stín strom s holými větvemi. Veroným se podíval na rosníčku v teploměru a ta se na něj usmála, že jako je to v pohodě. Usmál se ze zvyku taky. Ostatně, měl z toho počasí docela fajn náladu.

Přešel do předsíně a nazul si bílé tenisky s červenými křaničkami, žlutým jazykem a dvěma barevně měnitelnými proužky po stranách. Posoudil svoji náladu a nastavil proužky na bleděmodrou barvu. Došel si pak ještě do kuchyně pro stříbrné klíče, kterými po chvíli za sebou zamkl dveře od bytu. Když vyšel ven, zastavil se a vzrušeně do sebe nasál trochu toho prima jarního čerstvého vzduchu. Asi to s tím trochu přehnal, protože se u něj objevil hned výběrčí pokut za sobecké vděkování nadměrného množství raného skleníkově vyprodukovaného jarního vzduchu. Veroným si ulevil kletbou a dal výběrčímu požadovaný obnos. Měl ale natolik dobrou náladu, že si odpustil přidat mu ještě facku, na kterou měli pokutováním postžení občané tohoto demokratického státu zákonné právo. Výběrčí na facandu chvíli poslušně čekal, pak pokrčil rameny a odešel zase za roh ne-

nápadně hlídat dodržování norem v oblasti jemu k pokutování svěřené. Veroným udělal vpravo v bok a podél řady paneláků se dal na cestu k autobusové zastávce. Bylo opravdu počasi k zulíbání. Bylo tak krásně, že si začal hvízdát svůj oblíbený song A-24 "Antonow" což je poměrně svižná skladba. Bylo mu z toho dokonce do skoku. Pohládl bezděčně nevlídnou zeď paneláku a rychle ucukl rukou zpět, protože povrch byl nesmírně drsný. Vyšel z obklíčení těchto ~~zavřítých~~ stěn a dostal se na stanici autobusu, který právě přijížděl. Čekalo na něj minimálně milión lidí, kteří byli velmi pošetilí, protože zřejmě trpěli iluzí, že se do autobusu všichni dostanou. Pokoušeli se o to poměrně vehementně, a když zjistili svůj omyl, začali být na sebe nezdvořilí, nadávali a strkali do sebe a vůbec jim nepřišlo, že na ně po dlouhé době zas svítí Sluníčko. Byli velmi, velmi pošetilí. Veroným jim to za zlé neměl, věděl, jak velice mnoho pospíchají. Sám se však netlačil a jen s lehkým úsměvem pozoroval ten mumraj. Zapálil si k tomu cigaretu, kterou mu však za chvíli jeden starší muž /Arbilda Jakyš, 56 let/ urazil od huby, řka, že je na kouření ještě moc mladý. Ten muž byl jedním z těch, kteří se nedostali do toho autobusu. Měl v sobě mnoho žluči. Veroným se jen usmál nervozitě tohoto budovatele klidných zítřků a vytáhl z krabičky další cigaretu, s jejímž zapálením nikterak nelenil. Muž už na jeho počínání vůbec nereflektoval. Avšak ani tahle cigareta nebyla Veronýmovi souzena. Ze zatačky nad stanicí se totiž vynořil další autobus, do něhož měl poměrně slušné procento naděje se dostat. Rychle tedy zašlápl nedopalek a přistoupil ke kraji nástupního ostrůvku. Prostřední dveře se rozevřely akorát před ním a tak do autobusu vskočil mezi prvními. V mysli ho dráždil nepříjemný pocit, že to přehánění s kouřením. "Ještě jsem ani neodjel a už dvě cigarety" kroutil nad sebou hlavou. Měl totiž v plánu omezit kouření. "Brácha mi povídal: Já chci mít na zdi pokoje koně-von je blázen, chce tam mít koně, k-o-n-ě, TAM, blázen, a já mu to taky hned řek, houby koně, naseru ti, fotbalisti tam budou, to ti říkám, fotbalisti tam budou, houby koně..." pod Veroným sedí dva mladší kluci a pohoršují se nad přáním bratra jednoho z nich. Autobus byl poměrně dost naplněný a lidi nebyli cítit jarem, ale prací, což Veronýma značně znechucovalo. Nikam nepospíchal a tak si řekl, že raději z tohoto nechutného prostředí vystoupí. Jak si řekl, tak i učinil. Počkal si, až autobus přejede, chtěl pak přejít na druhou stranu ulice. Autobus přejel a Veroným uviděl uprostřed vozovky na šedém asfaltu ležet holuba. Měl zavřené oči a ujetou zadní část těla. V tu chvíli se stal pro Veronýma symbolem pokoje a kli-

du. "Houby koně, fotbalisti tam budou" vykřikl nám již známý mladší kluk a rozběhl se k holubovi, kterého ukázkovým bodlam odklidil z ulice. Holub přelétl na chodník a zůstal tam bezmocně ležet. Kluk byl za moment u něj a druhý kopanec opět postrčil holuba o dalších cca 30m. "Naseřu mu, houby koně, fotbalisti..." znělo stále slaběji, jak se chlapec vzdaloval, šutajíc si s mrtvým tělem holuba jako s povedenou merunou. Veroným ho sledoval až na konec ulice, pak pokýval hlavou a konečně přešel na druhou stranu. Vydal se k vysokému věžáku, odkud slyšel lákavý hluk. Když zahrnul za roh, uviděl, že tam asi televole pořádá nějakou anketu. Člověk s mikrofonom a baseballovou čepičkou na hlavě tam právě zastavoval nějakou ženu /Krákoviřa Vzdalská, 41 let/ a vtíral se s ulepeně dotěrnou otázkou: "Mladá pani, představte si, že byste vyhrála 200 000 korun. Jak byste jich použila, co?" Žena se zapýří a pak varušeně a ouduě usmíje: "Docela by se mi to hodiloóó" nakloní hlavu na jednu stranu a zadíví se do nebes "jela bych s manželem k moři" teď zas hlava na druhou stranu a pohled do země "a koupila bych si něco na sebe... teda jako dybych vyhrála těch 200 000 korun" dodá rychle. Shromážděný dav přicmrndálků tleská a provolává HURÁ! Žena se pyří seč může a muž s mikrofonom jí vtiskne do malé zpoceně ručky dvacku a polohlasem ůa ni sykne, aby pokračovala v chůzi. Nahlas ale zahuláká, že televole bude tenhle pořad vysílat večer o půl osmé a ještě k tomu v barvách. Jeho slova zaniknou v potlesku a burácivém nadšení davu. Lidí se pak rozejdou do práce a tam to svým kolegům sdělí ještě pěkně za tepla. A celý národ si pak bude přát, aby tento krásný den byl co nejrychleji za nimi a bylo půl osmé a oni sž mohli lehnout na gauč před telku, šťourat se nevzhledným párátkem v nevzhledných zubech a řvát na manželku do umaštěný a párou prosycený kuchyně: "Stáráááá, póóóóť už, už to začíínáááá, dšléééééj, bude tam prěj ta sousedovic Máňáááááá..." Veroným opět pokývne hlavou a pokračuje v chůzi. Je čím dál tepleji a tak ho to láká jít co možná nejvýš, co nejbliž ke Sluníčku a tak se ocitne až nahoře u mostu přes údolí, prostě u přesúdoláku. A tady si sedne na dřevěnou čerstvě nalakovanou lavičku. Slastně se na ni rozvalí, čímž přenex nese skoro všechnu barvu z lavičky na své oblečení. Ale o tom zatím ještě přššst, o tom ještě neví. Leží rozvalený jak mrcha na lavičce, kouří si další cigaretu a nestoudně se vyvaluje a vystavuje slunečním paprskům, které s ním něžně laškují. Zdraví se s nimi a zkoumá, které zná už z minulých let. Moc jich není, ale za-

to ten hlavní, tak trochu jeho milenec z minulého léta, ten který na něj celé léto svítival, když se nahý koupal v řekách, jezerech, tůních, rybnících a Moři, tak tenhle tu je letos zas! A poznává Veronýma a mazlivě ho hladí po tváři. Veronýmovi přijde líto, že je pouhý člověk, který nemůže nikdy plně vychutnat opojné účinky slunečních paprsků. Byl by asi nyní nejradši vodou, která se může rozlít a každou svou rozlitou částičkou hlát smetanovou záři paprsků a přitom slastně bublat a vrnět. "Ach, kdybych tak mohl být vodou" říká si Veroným a vyhrne si mikinu, aby mu Slunce mohlo ozářit sýrově bílé břicho.

Když se Veroným na tomto styčném místě dostatečně nabaží Slunce, unaveně tísne nedopalek, vstane z lavičky a zjistí, že je všecek od barvy. Trochu ho to popudí, ale řekne si, že je to houby proti tomu, jak to popudí jeho matku, až jí to předá k vyčištění. Mávne však rukou a rozhodne se, že si svojí sváteční náladu jen tak nezkazí. Přistoupí ke srázu do údolí, které přes údolák přemostuje, a tu ho popadne myšlenka, že všechno tam dole v údolí je jen taková maketa pro stavebníci elektrických vláček, že to, co se vypíná k nebi za mostem, je vlastně jen takový povedený papírový model města. V tu chvíli pocítí silný záchvěv moci ve svém těle, cítí se MOCNÝ, mocný jak dítě nad svými hračkami. Cítí se tak mocný, že se zhluboka nadechne. V tu chvíli však u něj stojí nahrbená postava výběrčího pokut za sobecké vdechování raného skleníkově vyprodukovaného jarního vzduchu a jeho bezbarvý obličej, úzké nekompromisní rty bez krve, vyčkávající oči a natažená hubená ruka s otevřenou dlaní. Veroným mu do ní vloží požadovaný peníz a tentokrát si neodpustí vrazit mu pořádně balenou facku, s kterou bude mít jeho křesťanské svědomí pěknou práci. Výběrčí pokut vímezero se uklánějí odporoučí. Tentokrát ale Veronýma skutečně nasral. Projeví se to tak, že nasraný Veroným si strčí mezi zuby zapálené cigáro, ruce strčí hluboko do kapes, zamračí se a tvrdým vojenským krokem se vydá přes most. A v takovéhle náladě se stane to, že potká Lucinku Lásku. Jde zamračený a dívá se do země, když tu najednou uslyší ten známý hlas: "Veronýme!" Vzhledne a nemůže uvěřit svým očím. Lucinka stojí před ním a usmívá se na něj. Ale považte... ta dívka měla předtím krásné kaštanové vlasy do půli zad a teď... teď je ostříhaná úplně nakrátko a... a měla bělostnou pleť a teď... je snědá jak cikánka. Veroným jen lapá po dechu, z plných plic se nadechnout se však již neodváží, všechno má přeci jen své meze. "Ahoj" vyhrkne a sáhne jí na holkou bradičku.

Lucinka se usmívá a skoro neslyší, jak Veroným šeptá: "Kam si se jen, děvčinko, poděla???" Oznamí mu pak, že se obřad koná tolikátého tolikátého a že ho zde zve na svatební hostinu. "Viď, že přijdeš?" říká a zní to upřímně, rukou mu svírá paži. Veroným plný zmatku přikyvuje a jen cosi nesrozumitelně mumlá, chtěl by se na ní usmát, ale jen se čím dál zoufalěji šklebí. "Tak fajn" pustí mu ruku a už je od něj daleko. Chvilí se za její postavou cupitající po dlažbě mostu dívá, pak se otočí k zábradlí a zahledí se přes něj do údolí. Ani ho moc nepřekvapí, když dole uvidí postavu v úzkých vybledlých džínách a bílém huňatém svetru, s kaštanovými vlasy do půli zad a s bělostnou pletí, jak tam stojí, kření se nahoru do Sluníčka a mává na něj. Lehce se nakloní přes kovové zábradlí a taky několikrát zamává otevřenou dlaní. Postava dole se pak sebere a odchází a Veroným ví, že je to naposled, co viděl tu "svoji" Lucinku Lásku. A ví, že to dole je skutečně jen maketa. Sluníčko přece jen nemá tolik síly, aby hřálo celý den, a tak začíná být trochu zima. Veroným se tedy sebere a rychlými kroky odchází do podzemky. Během několika minut nastoupí do vozu tohoto druhu městské dopravy, pak přestoupí do autobusu a už je na té stanici, kde kdysi při pozorování mumraje vykouřil dvě cigarety. Na jejich počest tu tedy ještě jednu lačně vtahá do plic a ~~expa~~ doprovázen padajícím sametovým večerem se pak odebere domů. Odemkne a mlčky projde do svého pokoje, kde zaboří hlavu do polštáře a setrvá tak asi hodinu. Ach, nic není tak jednoduché, jak se zprvu zdá. Pak se zvedne, přistoupí k oknu a poodhrne záclonu. Ten strom, co měl ráno tak koncentráčnický holé větve, má nyní své paže hustě obaleny náramky květů nádherných barev.

Stěpán K. -----

Praha, 25.-26.4.1983

SAMOTA

Je to cítit
řinčení tramvají
stráčí se ve vložkách
modré vody tající ve snech
ulice plné papírových lásek
slunce zrasené
políbkem příborníku
a tiché dýchání v automatu Korunka
bojácnost měniče mincí
utápí se v odlesku poslačené šepice
a silně namalovaná ústa
trhají zákusek za 3,50
a majonézu v plečném kelímku
soužení třetí hodiny odpoledne
na kolečné rouře narůstá věž
z kelímků
snad až příliš horké čokolády
jazyk je potom spálený
a trochu hnědého písku vědycky zústené na dně
neustálý proud horké vody v hadičkách
a studené otevírání dvířek
zásobník potravin se točí jako kolo života
stačí jen vhodit a zvolit správné tlačítko
bakelitové obličejové proudí dál
a minuty praskají v lahvích dvanáctistupňového piva
jehož prodej přes ulici je po 20 hodině zakázán
ale jsou tři
a se stejným plesknutím
na plechové skřínce

tajemného stroje
rozinky trčí se suchého těsta
chytrý narovná nádobku
ostatním vyteče tekutina života na podlahu
a spolu s kalem se vytratí do příštího sněhu
a gumové příšery za výlohou hračkářství
v nestřeženém okamžiku pošerou šabky a ptáčky na klíček
i hlavelanové slony
a ocásky v rybích konzervách zanávají naposled
svému smutnému tomatovému moři
a pukající sušenky
budou spívat o dvacetikoruně vytrousené v metru
a den žhnoucí v objetí sádrové panny
se v poklidu skutálí do klubička
dalšího alibi
dalšího odsunutí života na síťek
a naděje
že všechno i láska ještě přijde
a lačně vzhlížíš vstříc neustlané posteli
s nrazivou samotou
čekaje na bolest
na další den bližší tvým dvacetinám
na další den bližší tvé smrti

ZYER GABBA S.

únor 83

Noční zátíší s pavoukem a Kafkou

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Už jenom kosaté
stíny nohou
pavoučím grifem
spřádají ulice

Někam se poděly
dívenky

Někam pak odešli
zdejší

Někam se ztratili
strážníci

i milenci z parků
kamsi zmizeli
a grafoman z hajšlíku
v pasáži
také se vytratil

Touha tiše nakukovat
dovyhaslých oken
bují v mozku do štěpného
nebezpečí myšlenek:

Soustředníček Šeptáleků
a Napovídač Kopyt,
snad jenom ten snovač
- pavouk nočních ulic,

až mi tento hmyz
je symboličky odporný.

Dobrý den, pekafovy pracky

to je mach_r
to je kára
ten má pracky
ta je foř
skrátka pekaf
a šere motor_{ky}

přes noc
fořny svini
moukou
a vedou
ráno vaní
ohleban

tahá peceny
se šhavý třeuby
jeden
"na černo"uleje

to je mach_r
to je kára
to je foř
matka kára

sedne s nim
na motor_{ku}
a pere to domá
bráda-plýn

Teť Laurinův syn
a olej kapkap
kam se na něj
h-abou ranní metafi

doma je pak zase doma
hořně toho přechr_{ápe}
s machety
má pod víčkama
červeno a šerno

v k_{vi} mouku
a unavený pracky
kteř to
skrátka už snaj
JSOU TO PRACKY PEKAŘOVY!

Rána gongu - začíná další kolo. Otevření dveří /patentní superzámek Kovo/, vyraším do boje, i když tentokrát nemám vojnu. Jedna radost v koloběhu strastí. Tento týden jsem zvláště pesimisticky n a l a d ě n /když by šel člověk ledit jako housle/. Jdu k lékaři, který si mě speciálně objednal. Prohlídka. Moji kamarádi šaškují v zeleném rouchu, já šaškuji v autobuse, pobledlé, ale hezké dívky. Doktore, doktore, ty si darebák. Ztratili moji kartu. Sem nemožný, každý musí mít kartu. "Bohužel půjdete znovu na jaterní testy a rozbor moče, ty staré výsledky se ztratily." Dostávám prohlídku na měsíc - p o d m í n e ě n ě . Slovák Štefan se ptá, co se děje. Neděje se nic. Připadá mi, že se neděje nic, akorát ráno bouchnul gong.

Nezajímavé odpoledne. Počasí hraje svoji roli v lidské psychice. Počasí je š í l e n ě . Přirozená lidská činnost. Sedím v hospodě, se svojí hospodskou partou, nebo sám? Doma volám /telefonuji/. Volám svojí "Naději". Má dobrou náladu a vedle sebe papouška /klove do sluchátka/. Ležím na koberci, směji se téměř v š e m u . Zúchvěv dobrou náladu, "Mám se báječně". Jediná lež, kterou si dovolím, jediná věc, kterou si dovolím. Pudeme na víno.

Zejtra.

Rána na gong. Doléhá ke mně vzdáleně. Na hlavě mám dva plechový hrnce a v nose mi bublá minerálka. Horečka. Je nutno zakoupit obědy. Brzy ráno. Šaškuju v autobuse /jsem pobledlý, dívky hezké/. Obědy nejsou. Jdu na přednášku, z nutdy bez ducha. V půlce musím odejít /vyzvednout si peníze/. Breptám výmluvu, je stejně trapná, jak to dnešní ráno. Na ulici potkávám samé n e m a k a ě n k y /půl desáté/. Peníze nejsou /VŠ UMPRUM, model/. Teď přichází ta největší soda - semináře, bezduchý stádo. Potenciální inteligenti cucají tužky. Průhled přes mléčné skla. Plavu. Horečka. Snažím se bavit. R e a g u j i a odpovídám kladně i záporně. Komu? Na co? Je poledne - vyzvednu si svojí chudínskou polívku. Vývařovna vám ji poskytne zdarma. Přirozená lidská činnost. Sedím se svojí obědvací partou nebo sám? Po polévce se máme! Dostali jsme 1,5 hod. volna. Když je volno, můžeš si dělat co c h c e š . Před fakultou panuje čilý ruch. Po chodbě přeběhla starší paní. Běžela s rukama svěšenýma podle těla /to sem už viděl ve filmu/. Horečka. Zapnul sem se do kabátu. a hlavu zatemnil kapucí. Ležím v učebně na zádech. Míra si čte nějakou pošahanou knihu. Zkouším jógu. Poloha Šavasana. Dýchat nosem, neslyšně, výdech dvakrát delší než vdech. Deset minut relaxace vydá za tři hodiny špatného spánku. Uvědomování si těla /Jogín si dokáže uvědomit i práci svých ledvin/ "Sem nepudem, tedy leží nějaká mrtvola." To jím pěkně děkuju - zpověď politické mrtvoly.

"Ty si spal jak nemluvně." Volám zoufale - "Ale já sem nespál, to byla relaxace!!" /připadá mi, že n i k d y nikomu n i c nevysvětlím/. Je mi zima a mizerně. /Za model jse v y f a s o v a l 180 Kčs/ Jediná světlá chvíle v koloběhu strastí.

Z čeho se to vracím? Asi to byl zase seminář. Nevěřil bych, že je VŠ t a k náročná.

Jedn na sros /přechitím rozloučení se sezínířovan partou/.
V retro pobledlí vědečtí pracovníci a hezké dívky.

B u d o u t a m ? Byli tam. "Pojd hrát taky!" Ne-
chtěl jsem hrát. Nechtěl sem nic. Mám herečku. Měru si vě-
ci /půjčena/. Dopadá to jak musí. Potkal mi jde mizerně.
Končíme hrůzou jedna s mnoha/. Zběhla oběma dva okru-
hy. Sem zpocený, klepou se mi nohy. Je mi líp. Špičková-
ní ostatních zkusuje chut do života. Proklínám je a sačí-
né to být p r í m a . Pavlova babička nám dává buchty.
Jsem sladounský jak disco, ale mnohem lepší. "Kluci, ano
už ta herečkyně." "Ne jasně, to se musí risknout, bud
to přežde, nebo se to ještě shorčí." Mě to v y b í l o . Vy-
stupujem z autobusu. Zastavil na znamení, kvůli nám /ohvil-
kový pocit moci/. Zertujeme /téma: Michael se ty vědecké
skladu plynových masok/. V restauraci se schází Holman.
Torn. Nemám svoji redkoci. Přichází další a pak další
lidí. Je tu hodně lidí, není to dolmenická parte /stává se
z ní ehlastaci/. Musím už jít. Je mi dobře, protože je mi
dobře/jak málo stačí ke b t ě a t í/. Du na to víno. Mám
rande s "Hedýj". Sem veselý a p ř í r o z e n e j . Vidím
to jasně jak plánovací úřad. Celý večer určitě budu free.

Přichází trocha posel a nečinná přet. Mám deštník.
"Kam půjdeme?" /triviální otázka, stejně neodpověď/.
Nepropadat panice. "Hedýj" jedná, nedělá to ráda, ale
co si rá se svou pečit. Musíš se mi nepřítelně lesknout
oči. Zase mám herečku /náděje se p r o s t ě nestavim/.
Vidíme je dobré, víno je dobré, lidé jsou dobrý /nejsem
na to zvyklý/. Divíme se na sebe. Směje se. S n a d to
přeci bude rande? V hrdle mám struhadlo. Nepotkal jsem
ne přípitek. Vyřítavě oči /černo bojovat proti čadu/.
Sme zase tak kde sme byli. Povídáme si, povídám. "To ne,
to ne!" Křičí ve mně nějaký soufelen. T o h l o j í přeo-
ci fikat nechci. Co by dělala, kdybych jí řekl, na co myslíš
/nemám odvahu to zkusit/. Sem utahaný a je mi a ní dobře.
S "Hedýj". Jak dlouho ještě bude? Jstu už jenom byla? To
bych si měl sařidit sám. Všechny tyhle věci si musí člo-
věk sařidit s á m . Sem zlomený jak balon. Večer končí
už jenom vyvrhování horroru. Zabochnly se ní dveře. Rychle.
Všec se nedivím. Prohán domu a čoufám, že se mi netudou
odít moc drásový any. Z hrůzou čekám na gong.

Rána gongu. Dobuděl, přitulil jsem se skoro k teplo-
měru. "37,2, to není žádná herečka, máš jít klidně do ško-
ly!" Asi je to pravda /mám jít k l i d n ě kamkoliv/
Sedkruju v autobusu, sem pobledlý, dívky jsou taky pobled-
lé, ale hezké. Ve škole máme n ě c o . Prožívám to jak
apelníčky. Spinil jsem ale svůj okol. Zvednul jsem ruku
a řekl "Zde". V poledne vyrážím na chudinskou polívku.
Dnes je dobrá a dávám si dvě. Jediná svítla chvíle v ko-
loběhu strasti. Loučím se s obědvací partou a jdu na tělo-
evik /přečt/. To se stává zviděvačn lidem, aby jim něco
neutekla. Jedn s tělověnkou partou, ale sám/nebyl jsem
vyzván k hovoru a sni o te nestojim/. Trávaj je plně
a e m a k a ě e n k ě /jedna hodina/.

Babička povídá "Pani, vy ale máte krásnou dcerušku, vypadá jak panenka, takový nádherný dítě!" "Víte, moje dceruška je invalidní." Tak snad dost. Sem rád, že sem jenom nemocnej.

Bože slituj se nad námi.

Jezdíme v kanoe. "Naděje" jezdí s Tonem. Sem tak vodrušeněj, že mě to nemůže mrzet. Vod vody stoupá sychravost a horečka to zas rozjíždí naplno. Sem nataženěj v kanoe /plavu ve všem, nejenom v ní/. Řeka je majestátní, i když jenom Vltava v Praze. Nechce se mi z ní vylejzat, ale přesto se těším do postele. Všichni se vydávají bohat. Praštil sem sebou do louky /už nikam nepoběžím/. Punta svítí, trochu hřeje a já se nesnažím cvičit jógu. Najednou jsem ve stínu. Přenesli přese mě loď /málem zakopli/. Buším jí do dna a rozbíhám se proti další /přeci běžím/. Ta mě sráží a drtí svou vahou na kusy /dramatický a drásavý řev/. Je to s y m b o l i c k é . "Ty bys moh dělat kaskadéra." /nemoh/ "Naděje" se se mnou nebaví a tak sem se jí pokusil udusit plovací vestou /naštěstí to přežila a doufám, že je mi za to vděčná/. V tramvaji se snažím bejt vtipný. Je to ta nejhorší fuška. Přišla revize. K o n t r o l u j e cestující, nikdo se jí neunikl a nikdo se o to nesnažil. Hlavně ten kluk, co seděl dole pod náma. Zaplatil bez o d m l u v y. Měl bych si z jeho morální síly vzít příklad. "Naděje" vystoupila první, potom ostatní.

Zavrtal jsem se do peřin. "Máš skoro 39." Přesto se dívám na fotbal. Naši hoši hráli. To bylo při nejmenším sympatické. Noc plná h o r e č n a t ý c h snů /některé hezké/.

Ráno na gong. Vyplížil jsem se z domova. Musím vydělávat /dnes nebudu nemakačensko/. Jsem hromada plechu s taškou plnou jablek. Šaškuju v autobuse, hezké dívky, no jiné postřehy se nezmůžu. UMPRUM vypadá nedobytně a moc se mi tam nechce. Ukosem se zdravíme. To, že sem grogy, je moc nepřekvapuje /minule jsem přišel s pořádnou kocovinou/. Oni jsou taky zamklí a povadlí /připadá mi, že dneska musej bejt takový v š i c h n í/. Svlíkám se. Přirozená lidská činnost. Třebaže mám nepohodlnou polohu, padají mi oči. V pauze se v r h á m na jablka. Pan profesor na mě ukazuje prstem: "Podívejte se, vocač až sem, to je kus cesty." Někdo mě asi namaloval malíckýho. Zřejmě to byl nejlepších z nich.

Poučka: Z portrétu museji vyzařovat i duševní stavy. Teď vim, co sou to t ě ž c e vydělaný prachy. Dojídám poslední jablka. Pod pohledem vrátný dole mám pocit, že sem něco ukrad. Jdu na chudinskou polívku. Je dobrá /včerejší/ a dávám si jenom jednu. Loučím se s obědovací partou. Co teď dělat? Potkávám nějaký lidi, "Pojd na pivo." Neměl bych pít studený. Přirozená lidská činnost. Sedíme v hospodě. Hospodská parta je dobrá, začínám se bavit /chvílema dokonce b á j e ě n ě/. Pivo je bezvadný /i k pití/. "Všechny nemoci jsou zanedbaný pití." Kdybych byl pořád zbušeněj, možná by bylo všechno jednodušší /jednoduší/ /jednoduchý/ /jedno/. Zase v postýlce. "Proč si ráno neležel?" Jsem h r d i n a .

Ráno na gong. Cejtím se trochu líp. Všechny nemoci jsou
vášně zanedbaný pití.

Nějaký semínko. Zvedám ruku a říkám "zde". Opět pocit
splnění p o v i n n o e t i. Jdu na chudinskou polívku.
Je dobrá /všerajší/ dávám si dvě. Přirozená lidská činnost.
Bevím se s "Nadějí". Ne, nepůde v neděli na fotbal /dívat se
na ně /. Zve mě hrát na zahradě listí /hrabat listí?!.
Nemáku. Naděle bude patřit sportu. Loučím se s obědvací par-
tou. Končí mým week. Začíná week-end /to je divný co?/ Ta-
kový překladatelský chříbek. Loučím se s hospodskou partou
/začíná week-end/.

Doma piju horký čaj. Mám week-end. Páteční televizní
dýchánek /ani neřechá/. Zítra půjdu na nákup a budu luxo-
vat. Dobrý pocit; jsem š l e n rodiny.

Ráno na gong. Čerstvej jako rybička. V o l n o m i
svědčí. Nepakovaněj kráskama užíjím na n á š gypl.
V autobuse všichni pobledli, v neděli ráno dívky nejedí.

Budem hrát fotbal. Dolmen proti v š e m. Jakž takž
se v š i c h n i sešli. Ponalovávám si trika. Historické
foto /vyjímání si to nevedí/. Fotbal jsme hráli dobře
všichni /teď jsem se přecenil/. Museli jsme s Kamilou
odejít dřív. Máme golši š i c h t u. Kafka volá: "Vyhnali
se na to!" Mám chuť to udělat /v hlavě námět hřebání lis-
tí/.

Přijeli jsme všas. Naděle patří sportu. Zelená je trá-
va, rugby to je hra. Další šok. Budu hrát za soupeře, je
jich málo. Studaná sprcha /sprcha je vždycky s t u d e n á/.
Zase budu čekat na s v o j í příležitost. Hra je stejně
praštná, jako celý tenhle týden. Ke konci mě Kamil stří-
dá. "Holčičko, je tu nějaká pumpa?" "Jo, tadyhle kousek,
voče je dokonce pitná!" /ne vída, dokonce pitná!/. Lokám ji
jak šílenec. Vracím se zpátky. Po zápase bude trénink -
psychologická zbraň na soupeře. "Tak co je, doš hrát?"
"Polibte si ...!" Říkám potichu, nehlas volám "Jo!"
Typický rys současného člověka. Dostal jsem máč, jdu me-
zi štyfi. Někte do mě tvrdě nalít. Padám do trávy, něco
pracko /kost/. "To je dobrý, máš to vykloubený." H o u b y.

Melejš hajel slátí palici jak šílenec do gongu. Asi
ho brzo prokopnu /ten gong/.

Chcete žít dobře?
Kdo by nechtěl!
/Horatius/

VYTIK

R
Y
M
O
V
A
N
K
Y

Konduktérská

ještě dnes
tu byl pes
já mu sousta bral
hlady
sotva stál
znal jsem ho zaživa
tralala lalala
ještě dnes
hořel les
pes se svíjel
Bobík hračky uklízel
o okno zavadil motýl
zatoužil po něm Cyril
ještě dnes
tu byl pes a les
teď tu konduktér
laští transportér
válka mezi kulexy začala
chybí jen pan Andersen
to pro Cyrila
a jeho sen.

Šusterská

Magistr Šustera
opil se včera
po víně
byl vně
jako zákusek noty
valčíček "Für Letty"
magistr Šustera
pochopil včera
že slunce je koláč
bůh Přemysl Oráč
jen on sám je Šustera
co se opil včera zvečera.

plzeňský pivo.

ex plzeň
ex hair copy-smms
ex hele copak-ismms
ex holý centralismms
ex hrdy carismms
ex huby cynismms
ex hibi clonismms

De káda

Tomas k

- 1984 - poznámky S. Hlaváč*
- Nejhorší samota je Kádykoliv Moci Někoho Zavolat.
 - Na hromadném putování se sntíi vzájemně se podpírali.
 - Mluvíli každý o úplně jiném "ničem", podobní si víc, než püllitry v jejich rukou.

Tak už posté nebo
 po stodruhé
 obeypávám tohle místo
 vzpomínkovou letí
 Přátelé odcházejí jako
 bezduché skoupé dny
 jak vlny oponštějí mě
 bezprizorné břehy odlivem
 Je zas potolikátátřetí léto
 a čekání na někoho
 je podezdřele dlouhé.

VÍLET plus ÚTĚK - ÚLET

Po pražcích vzdálených
 typicky nevhodně
 dojít na večerní nádraží
 koupit si lístky do nejbližší stanice
 a pojmout úmysl jet co nejdál,
 v posledním pátečním vlaku
 složit hlavy na batohy,
 vystoupit
 a někde v bezejmenné čekárně
 hrát několika opilecům
 a pro zábavu psů,
 o půlnoci povečeřet
 řízek mezi chleby
 a vodu z nádražní pumpy,
 hodinu klímat na lavicích

a ranní štrapáci nakousnout
hned první lokálkou,
úsvit počít vagonovou snídani
ze zbytku proviantu
vystoupit Někde
a do svěžestí nejjařnější krajiny
rozhlídnout se přeširokým krokem
znovu na počátku předléti
téměř panensky
možná naposled.

- Necítím se dotčen,
pokud se mne nedotýkáte
hřeby.
- Ven z měst, pryč z úzkoprsé civilizace přehygiení-
zovaných toalet, hurrá na venkov ! ! !
Takové posezení na dřevěné latríně...
- Předčasné rozlousknutí vlašského ořechu
skýtá jen předčasný efekt
hořkého jádra.
- Dechovka huláká z amplionu,
stromy se rdí dozrálými třešněmi
a ptáci pňvizdují
do rachotu aut
a do staccata psacích strojů
zatímco kousek od viaduktu
uléhajíc na trať
kdosi pňáče.
- Hlas volajícího v poušti lidských uší
projis totu ucpaných -

Vymílám zrněčka z hrud
jež ztvrdly z bahna vzdělání.

Guin

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
X ELEKTRICKÝ KŘESLO XX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Rozzářily se fluoreskující zářivky na tisíci hvězdách
a stvořitel mohutným rozmachem paže roze chvil
pocit tvrdého dřeva, do kterého jsem vtěsnil
malý a Velký, Velký a malý
prsty se snaží vtisknout se do opěradla
hukot mýdlových bublinek
vlasy stočené do copánků
blondýnka Lucinka mi leje na hlavu
frčí to - a frčí to - a frčí - a frčí - frčí í í í í í í
plastickou masu
zhmožděného hluku

Pojď a sedni si mi na klín
Pojď a učeš mi vlasy
Pojď a ukaž prstem na oblohu
Pojď a dej mi ruku k políbení

Stesky a smutky za zácílonou magorských
sedíte po d zámek a po zádech historek
jaký že slova projdou přes rty slepený studený jabčákem?
JO, tak maximálně hezký a udivený oči
a pusa zmalovaná naklikato
nálety na hlavu, urousaný nohy v ostré trávě
PŘEDSTAV SI, jaký to musí být POCIT letět
v uzavřené v kapce vody
napříč namalovaným Vesmírem !!!!

Pojď a načni svatou lahvičku vínečka
/slíbili jsme si, že jedinou toho večera/
Pojď a řekni mi něco
o tom svym princí na bílým koni
Pojď a budem si hledět do očí
Pojď si hrát na schvátanou: možná se najdeme

Kdo to tu furt podniká nálety na tu mou^{kebuli} ?
víte, já jen, že sem si to křeslo fakt
smějete se a larvy smutku^{vám} nevymyslel
nikdo to nepochopí, přitom lezou z pusy
tak jedem dál, ha úúú úúú, vodu^{pusťte nám to} není
ale asi vyhoříme! ^{NIC k chápání}

Pojď a vylez se mnou na skálu
Pojď a nauč mě své svítící řeči
Pojď a nenech mě stát na kraji útesu
Pojď a unav mě, abych pěkně spal

Draci a upíři, jak laciný to má nádech
jak směšný mi připadají
Pánbu pohladí svého Syna po hlavě a
"To je to jediné, spustí mu moč
co pro tebe mohu udělat, synu"
řekne vystrašenému chlapečkovi
drtim oplatku mezi zuby a písek skřípe
prý to probouzí MOZEK
děsnej randál z vedlejších 50-ti pokojů
mejdáč se vobrací na plný pecky
jestli budeš se mnou, LUCINKO
tak to /možná/ přežijem
a dosáhnem vysokýho VĚKU, ku, ku, ku...

Ale teď už mi taky něco povídej
Mám strašně rád pohádky se šťastným koncem
Můžem si vybrat někoho, komu věnujem hvězdu
Řekneme si nahlas: Kadence a kaskády
Kadence a kaskády

Točí se TO kolem jednoho bodu
je TO čer^{en}á provokující žárovka
na černym ^{pozadí}
je TO Elektrický křeslo, na kterým sme se
voďpálili do Světa
je TO bušící kladivo Nejistoty a Neklidu
sme TO MY a nikdo není víc
i když NÁM k ránu ^{do}chází dech
mejdáč se vrací na plný vobrátky
JEDNO LAHV OVÝ a nám chybí

Pojď a sedni si mi na klín
Pojď a učeš mi vlasy
Pojď a ukaž prstem na oblohu
Pojď a dej mi ruku k políbení

== Štěpán K., červen 82 ==

1983

duben už ztrácí svou tíhu
a tesknou přísň
v tůních božského nebe
a závratná bolest hlavy
drmí v oblacích
a bezesných opítkách
svou vůlí skosená
leží na lopatkách jako otrhany špenát
na svých vlastních ošplíchaných bedrech
ve vlně snůžky a romáčky do domu
měsíční ulity všude zastřené
pod domovními prahy
v dřevěných plotech
a především na nádražích provinčních měst
betonově vím že tady všechno k něčemu je
třetina roku pryč
a nic

ZYFR GABBA S.

23.4. 1983

NÁVRAT

Blížíme se k Brestu. Kola vlaku vydupávají stále tentýž rytmus, působící jako balzám na mé pocuchané nervy. Pro nezúčastněného pozorovatele má i pohled skrze zablemcané okénko moskevského expresu účinek síňého sedativa: Uniformitu březových hájů zasazených do močálovitých luk porušují jen nepravidelně roztroušené kupky sena a tu a tam se pasoucí kráva. Zřídka se kolem trati mihne vesnička s roztomilými dřevěnými domky. Snažím si vsugerovat, že tohle se mě už netýká, a nasměrovat své myšlenky do krajů českých. Nejde to. V hlavě se mi opakovaně odvíjí stříhový dokument několika právě prožitých týdnů. Je němý, jen odněkud z dálky ke mně doléhá tajemný, a přitom tak konkrétní hlas: "Vy naši družjá i vměstě s vámi my pabjédim!" Proč a nad kým vítězit? Proč, proti komu a ve jménu čeho bojovat? Copak jste, sakra, ještě nepochopili, o co tady jde? Nepochopili. Mísí se ve mně vztek a soucit.

Brest. Odlepujeme se od země. Několik dělníků v hnědých promaštěných montérkách pracuje na výměně podvozku našeho vagónu. Napadá mě, že tento akt není jen pouhou technickou úpravou, ale symbolickým vyjádřením odlišnosti dvou světů, na jejichž hranici se právě nacházím. Koleje komunikace dvou kultur, které se nemohou setkat. Řím a Byzanc. U vlaku lze naštěstí vyměnit podvozek, ale zkuste podsadit kulturu jiným podvozkem? Hm, to se pak sesune... V duchu se pousměju nad touto tragikomicky reálnou představou a dříve, než ji mohu dále rozvíjet, hevery zaskřípou a ocitáme se opět na zemi. Na svých kolejích. Zapálím si symbolicky poslední kosmosku a šáhnu po knize povídek pana Capoteho, jejichž české vydání jsem levně zakoupil v Meždunarodnoj knize na Gorkého prospektu v Moskvě. Capotovi

frustrování hrdinové mě však nedokážou v tuto chvíli zaujmout. Těším se domů.

Blížíme se ku Praze. Nad banální polabskou krajinou se ležérně rozeznívá. Jsme doma; ubezpečuje mě o tom nejen pohled z okna, ale především přítomnost Čecha v uniformě průvodčího v našem kupé. Pan Čech přinesl láhev Stoličný, a tím nás předurčil k tomu, abychom ho vyslechli, pokývali hlavou a připojili na jeho adresu několik obdivných poznámek. Kluci tento druh zábavy odmítli a pokračovali ve spánku. Já ne - bylo mně líto té vodky. Pan průvodčí tedy vypráví a já - lokaje ruskou ohnivou vodu - se tvářím, že poslouchám. Výjimečně se monolog obrátí v dialog:

.....

- Ty Poláci, to je prohandlovanej národ...
- Ale když na to přijde, tak do toho dou a sou jednotný.

/Pauza/

- Depak. Nedovedou bejt jednotný. Vlastně žádnéj národ nedovede bejt jednotnej.

Uzavřel krátkou výměnu názorů pan průvodčí v domnění, že touto pravdou přesáhl hranici svého češství. Naopak ji potvrdil, ale to jsem mu já, jako správný Čech, který nechce přijít o dobrý truňk, neřekl.

Z vlaku jsem se vypoťácel s prázdnou flaškou od ruské vodky v náručí. Z absolutní letargie mě nedokázal vytrhnout ani rozmazaný nápis " Vítá vás Praha - hlavní město socialistického Československa ".

Kostelík uprostřed horské a rumunské
vesnice tvoří první zastávku
rumunské cesty, kterou podniknete
v obrátové části tohoto úseku.

S českým a československým to nemá nic
společného, nebo snad přeci něco?

M. Š. 83

Štrúcha je z jehličí, ostatní chalupy jsou
na domě stejné (nesmí se lézt vysoko v lóžích)

Hoší Rumeni se ráno myjí...

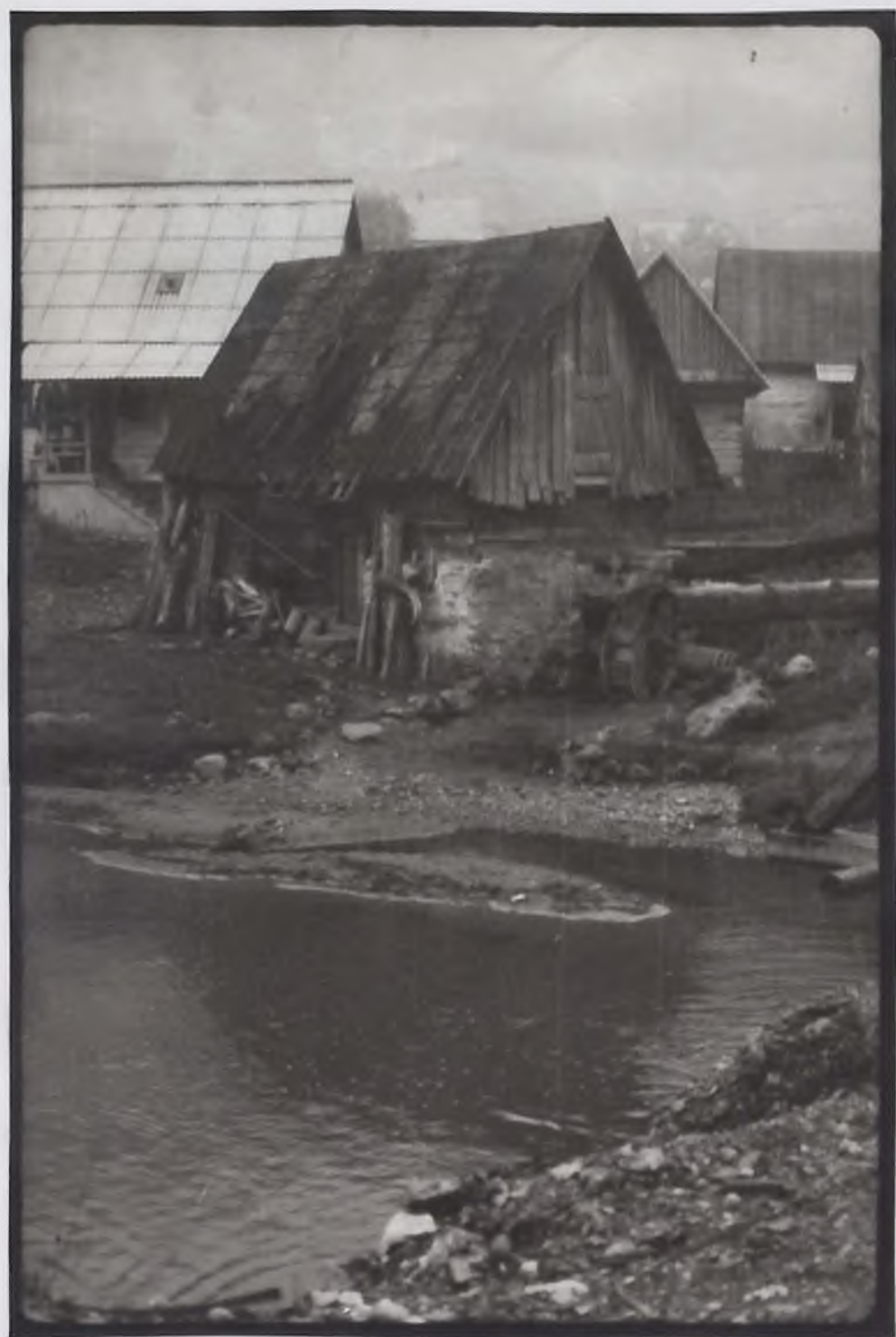
Try lakve json ud cujby

Pied transportem

TRANSPORT - LIMPENI - TURDA
3x DENŇ

Čím hlouběji do mříží
tím je to smutnější!

Po svých K do Turgy lety dostanule

Relreanti - Pólení v Turdu

Tyto kurtické snímky jsou z r. 1982.

Z Budy a Pešti

Tak teda helejte se...../

Ale já vim, můžete namítnout, že o tom víte už dávno./

Zkrátka se asi o tom chce napsat, no./

Prostě jde o tu pop-artovou výstavu naproti Galerii./

Dost už s úvodem./

Pseudo P.S.-Jde pouze o vykreslení subjektivního pocitu./

Takže katalogicky:

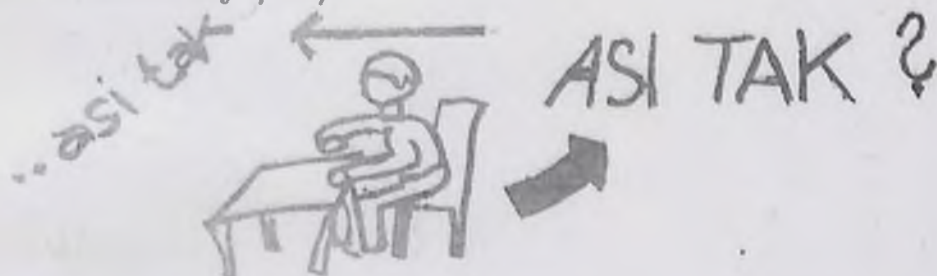
1/ Artauf Rainier /Rakousko/

na foto malováno, foto upravováno, podopizna i pana Goga
ale hlavně-počáteční radost z výstavy

2/ Richard Hamilton /GB/

"reklamní do růžova"-asi tak

3/ David Hockney /GB/

4/ Andy Warhol /USA/

pěkná řada Micků Jaggerů, pás by se k Marlyn/ám!/,
prostě kolekcička

Andy má i pěkný podpis

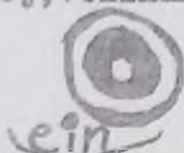
5/ Robert Rauschenberg /USA/

oranžplátnovefotorámečku&býcykložebríkelek:
z dálky fajn

A ZBLÍZKA KONEC KONCŮ
TAKY

6/ Jasper Johns /USA/

barevněj, velíkánskej, křiklavej terč na novinově nenáp
papíře

7/ Roy Lichtensteyn /USA/

přehlídka známejch jmen pokračuje
puntíky-barvy-kontrasty-obrazce-hmmm

8/ Cy Twombly /USA/

péra se valí, všude bude okr a hlavně studený péra-ten
pocit je asi blbej, obraz asi dobrej-obraz je dobrej

9/ Josef Mikl /Rakousko/

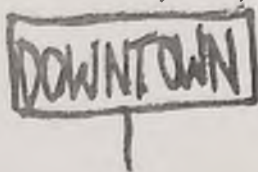
barevný tahy, sytější barevný, silný tahy

- 10/ Gotfried Mairwöger /Rakousko/
mám"z toho"chuť na citron

třeba takovejdle

- 11/ Markus Prachensky /Rakousko/
prostě:červena s bílou a bíláščervenou vypadá
vždy dobře
- 12/ Adolf Fröhner /Rakousko/
tak na takovoudle židli bych si v životě nesesel
ta má ale vnitřnosti
- 13/ Herman Nitzsch /Rakousko/
teklo to a teď to přischlo, jako/tedy pardon/
vznešený strupy na koleně, či co
- 14/ Walter Pichler /NSR/
-----PLÁNY-----
- 15/ Jean Tinguely /Švýcarsko/
labutí motorka s labutí písní /železo-hodně/
- 16/ John Chamberlain /USA/
nastavovaná, zmačkaná pseudo **PIXLA**
- 17/ Daniel Spoerri /Rumunsko/
botník se zrcadlovým druhotným dojmem-fajn RUMUNE
už mě dostal a celého poplet
- 18/ Malcolm Morley /GB/
malovaná"colorfoto", malovaná! zdála se hned náká
divná
- 19/ Gerhard Richter /NSR/
nebe a něco k tomu
- 20/ Fernando Botero /Kolumbie/
malovaná macandárna → malovaná macanda
- 21/ Richard Estes /USA/

prostě dělá si co chce, maluje si
jako když tiskne, táák no

- 22/ Jean Oliver Hucleux /Francie/
slušná rodina, foto-kresba-foto?-kresba?
kresba
/hyperrealismus, ty chytřej/
- 23/ Ralph Goings /USA/
je z Kalifornie, stříbrnej, je tam vedro, břínká to
jezdí to, CHRŮM, CHRŮM, **CHRŮM** ! #
- 24/ Chuck Close /USA/
todle bude von

25/ John de Andrez /USA/

PÁNI ! podsklem je mochezské děvče, ale z čeho?!

26/ Hubert Schmelik /Rakousko/

oranžová a zelená

27/ Susan Kofhenberg /USA/

Čau MĚDO !

28/ Naney Graves /USA/

barevný stříhy/nenech se nachytat, to nejsou obrázky/
pokračuje to, změna, svítí to, končí

29/ Jaques de la Villeglé /Francie/

starej poutač beden nebo bedna poutače, každopádně
jsem hozenej někam do prošlýho kšeftu, svět je ve-
likej

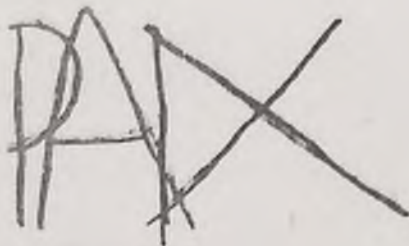
30/ Mino Rotella /Itálie/

Warner Bros.

31/ Louis Cane /Francie/

MÓOC velký a okrový a kdyby ty čáry něco zna-
menaly, tak určitě

32/ Konrad Klapheck /NSR/

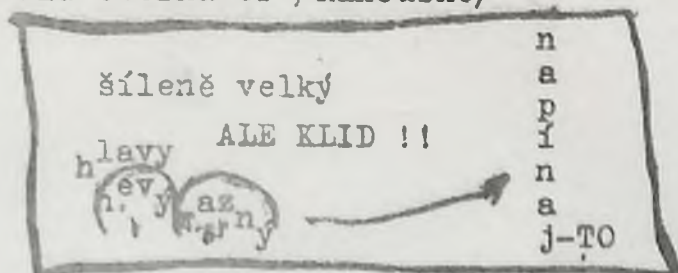
chromový budoucí "dopohybudávač", bude to rambajs,
ale zvuku pomálu, spíš pro oči

"HuF - á ~ HUf - á ~ HUf - á"

33/ Cesar/Baldacini/ /Francie/

lisovanej barevnaj "boiler", ale je na něm vidět,
že je z Francie

34/ Oswald Oberhuber /Rakousko/

35/ Georg Baselitz /NSR/

válíme se, slečno: tmavneme: mizíme; objevíme se: zmí-
zíme;

to vše na 6 úzkých, ale vysokých plátnech

/č.4 vypadá jako krémovaný jelito f.zn. J E N S E N/

36/ A.R. Penck /~~Ralf Winkler~~/ /NSR/ /~~NSR~~/

stroj d omáonos ti	myšlení
jistota v příro dě	kalno

37/ Markus Lüpertz /Maďar nebo Němec nebo co/
modrá x zlatá

38/ Robert Kushner /USA/
tvary

pastelové barvy
celek

látka

prostě dvourozměrný prostor a dost

39/ Miriam Sharpio /Kanada/

růžovounko-zlato-vláknitý maxivějíř nebo

růžovounko-zlato-vláknitá maxiluneta

40/ Joe Zucker /USA/

"pižlaná vata" vystupuje a tvoří mozaiku příhodné
malůvce, lehnout si do toho a válet se v tom k ze-
šílení, ale až by to poměnilo, bolely by mne ruce,
je to zrádná/fingovaná/vaša

Výstava nekončí! Ještě jsou tu domácí.

A/ místnost s diáky-anímky z různých výstavek, obrovské
nevyčerpatelné kolo diáků, málo diváků

B/ moře železa-moře "studeného" železa a jeho stínů, ner-
vozita prostoru-postrkuje k okousání nehtů, žádné
sarapatičky, ale fláky železa, musel bych tam být ce-
lou věčností - Gyulás Gyula

Trombitás Tamás

Ferenc Friedrich

Zoltán Bohus
Enikő Szöllőssy
Antal Lux
atd....
atd....

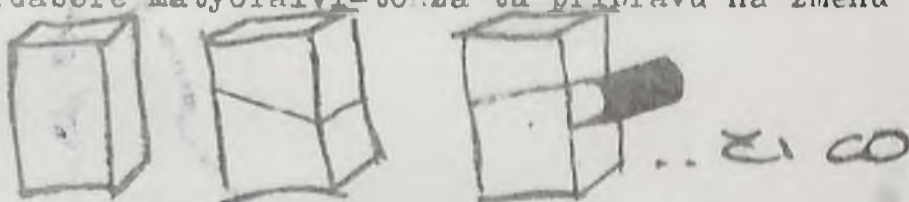
to je prostě nádhera, třeba tady, tady, nebo tady, nebo kříže
Isztvána Nádlera! Prostě železo, ta ocel, to je VONO! Mám z
toho šíleně energie, skoro ani nemůžu psát, pero je takový
cancourek mezimprsty "zvyklými cokoliv drtit", nemohu se
ani soustředit-grrrr!!

C/ a teď kámen-studenej kámen/"lůžko mé je mramor studený"/
strohej, tvrdej, hard! Třískat do toho něčím, čemu on neuhne,
dyť on se umí i lesknout!

D/ moudré dřevo-klid chlapče, ve všem je řád, dřevo je klidné,
alespoň na povrchu, a když pukne, tak, bez tvé čumendy, hezky
ustraní./Dobře, že jsou lidé na světě/

E/ umění lehkého fota-tam lidi moc fajn blbnou

F/ umělá hmota-blemtaná, lesklá, igelitová, umělá. Možnosti. Ská-
ču tady jako blázen.... Jako ti lidé na těch fotkách. Ale
díky i tobě, Gáboře Matyofálvi-to za tu přípravu na změnu
v kvádru

světýlka dělaj taky svoje, senout si do nich, "do svíčiček"
-KŘUP.

A na závěr do knihy hostů. A moc hezký pocit. A moc energie.
A a a a..... Dobře, že jsou lidé na světě.

KAREL FRAUKNECHT

OBRAZY
1973-1983

MAKEJ PLZEŇÁK

Fauk....Frauknecht....

Z auta se to moc dobře nečte. Obrazy nejsou moc vidět. Někdy stroje, velký plátنا. Velký štětce. Im...to nemusí být špatný.

Neředlní dopoledne. Horkejma ulicema kolem velkého bílého českého funkcionářského listického baráku. Všude vymeteno, sou prázdniny. Hodinu trávím úplně sám v celý galerii - Karel Frauknecht: Obrazy.

Tak, nejdřív nechat zdálky všechno působit. Jeromže takhle to moc nejde. Obrazy natí stát a pořádně koukat. Triptych Rodina: Kojící, Radost, Starost. Krásně hmotná žena nakloněná po ohromném prsu směr bod - dítě. Je to mohutné, klidné. A vedle napětí v barvama vystavěným prostoru, no jo starost.

Když bylo Frauknechtovi šest let, přiváděl mu otec knížky, byli-li venku za Plzní, veale lučel potok, v norka se slunili na sedmémý dece, chodili na pstruhy - tohle bylo namalovaný naproti. Musím si to jak přebírat, tak prohlížet. Nepíše jen do obrazů, taky poseloval rasy. Namaloval to v sedmdesátých letech, a kdy to zažil? Z katalogu si dedukuju, že na začátku třicátých let. Případá mi, že sem to prožil taky - o třicet let pozděje.

Co přide na stál č.1, na stál č.2 a stál č.3? Na 1. se obrus nýbe jakoby měl strava, dvojka je jiné, na třetí rechnout loktama a podesprít si nlevu. Ale zase jen obrus jako u ostatních. A Večer! Plímový zlatem září kuchynské dveře, šero....

Zase k Rodině, volná malba, nistorze. Děcko obklopený matkou rakt žije. a přitom takový chlebský malování.

A co dál...? Kresby. Uhlím dělaný stavenisté, vnitřek tramvaje, bagr. Velký ženský tělo, do toho vepsaný rytmický písmena. Vlní se to v mohutné kopulaci. Něco podobného na obraze, svaly skubaj, na křesle tělo s roztáženými nohama. A žádný detail. Fakt jenom tělo? Z tramvaje je taky obraz a tři řízci ve vlaku, Jak jsem byl nemocný, S otcem na ryzcích, Nás kredenc, Těžební stroje před padesáti lety. Až to znova všechno procházím. Nadšení z silického, živého, lidského malování. ...dobrý obraz máš namalovat jen ze svého dobrého života, protože nic jiného nemáš...

Doc vo tom nepřemýšlím, do knihy píšu: "Skvělý. M.Š." a vycházím ven.

Ve výkladu je ještě obraz. Je na něm dělnická stávka - a je to dobrý. Ale je tu tenhle pocit: přichází mladý návštěvník galerií, automatismus signalizuje: dělník, červený praporek, badatelský - dolož to pro práci. Bagr...to přeci není Umění - ne koukat, jít dál.

A můj starší kolega povíká: "Tarkovskij, ? Já na ruský filmy zkusím nechoďm."

M.Š.

P.S. Chci poděkovat. Do katalogů bylo vloženo sto císlovaných serigrafii.

/ Po třech týdnech výstavy mám sedmdesátý šestý výtisk. /

PRAHA
GALÉRIE VINCENCE KRAMÁŘE
SRPEN - ZÁŘÍ 1983

Reportáž z nalezené výstavy Zdenka Rykra

Zdeněk Rykr v Karlových Varech - říká zastrčená zprávička v časopisu Květy. Po zkušenosti s křachem Rykrovy pražské výstavy nejsme příliš důvěřiví. Nicméně zvědavost způsobila, že jednoho sobotního dopoledne se stáváme lázeňskými hosty a korzujeme kolonádou s nezbytnými nádobkami s minerálkou a hledáme zmíněnou galerii. Dnes je poslední den Rykrovy výstavy.

Co vůbec očekáváme? Platíme vstupné a vcházíme.

- Rykr rozloží svůj obraz na linie a užívá jich samotných o sobě místo ploch, barev i objemů.
- Namaluje nádražní čekárnu i s kytičkama tak, jako nedělní malíř.
- Na svém schodišti rezignuje na objem, světlo, perspektivu, jsou tu jen plochy.
- Ulici dvacátých let maluje lomenou kobaltovou modří jako na francovce Alpa, auta grációzní kresbou dobových plakátů.
- Část ulice s částí kandelábru dělá jen tak, špinavým okrem a špinavou modří.
- V objektech visí odložené věci, spečený vosk, usmolené provázky.

Zdeněk Rykr

26. 10. 1900 se narodil v Chotěboři
maturant na kolínském gymnáziu
student klasické archeologie
šéf reklamy továrny na cukrovinky Orion
redaktor Pestrého týdne
autor úspěšné expozice ministerstva obchodu na veletrhu v Paříži
15. 1. 1940 skáče pod vlak

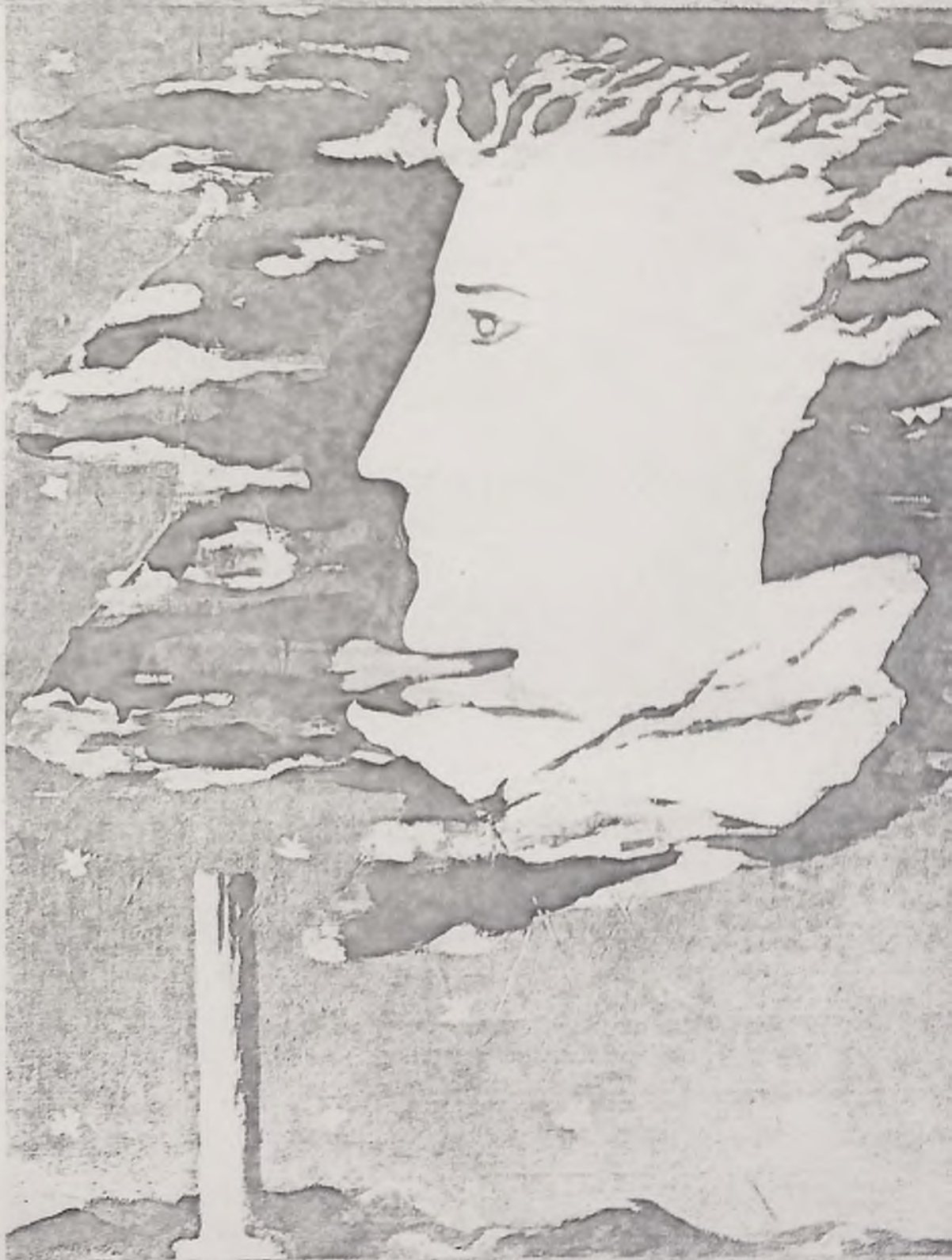
Každý jeho obraz vyžaduje zvláštní pozornost, svou nemalířností v obvyklém smyslu vzbuzuje zmatek. Rykr to divákům neulehčil, ale ani nezašifroval českou expresionistickou, kubistickou, surrealistickou formou.

Proto to neměl lehké a ani jeho obrazy nejsou lehké.

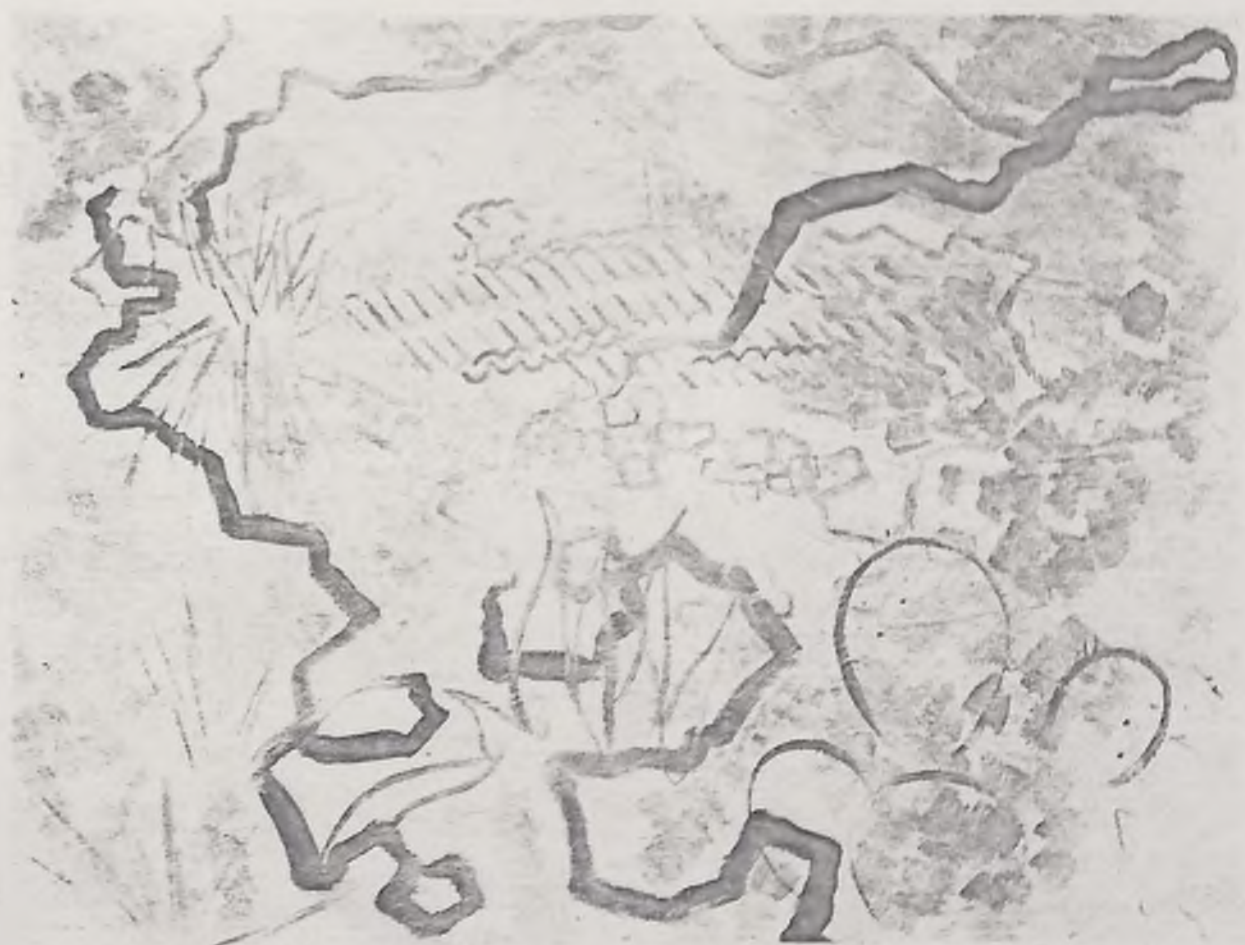
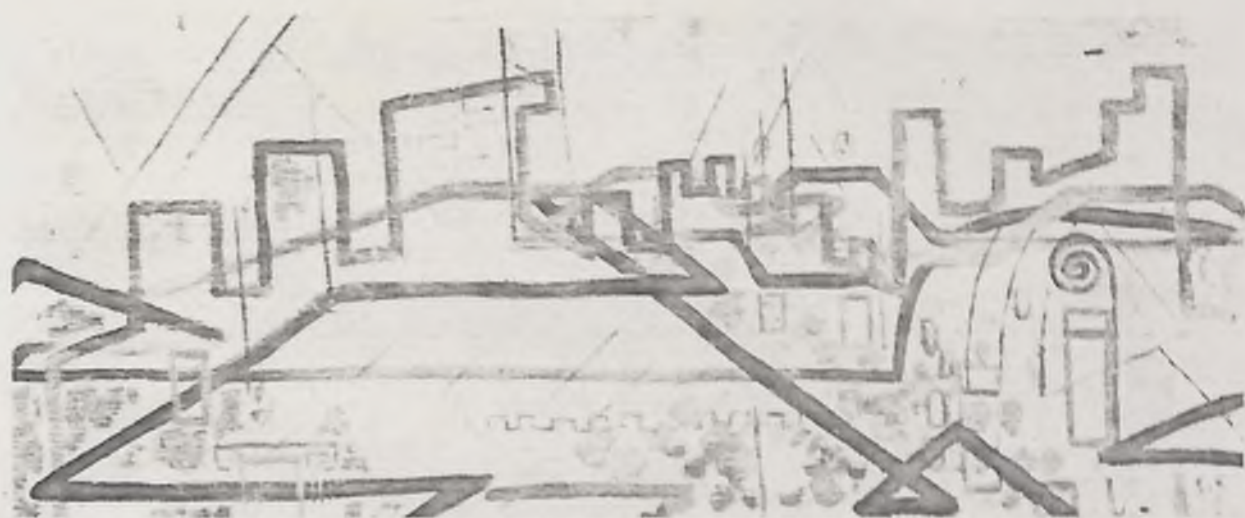
M. Š.

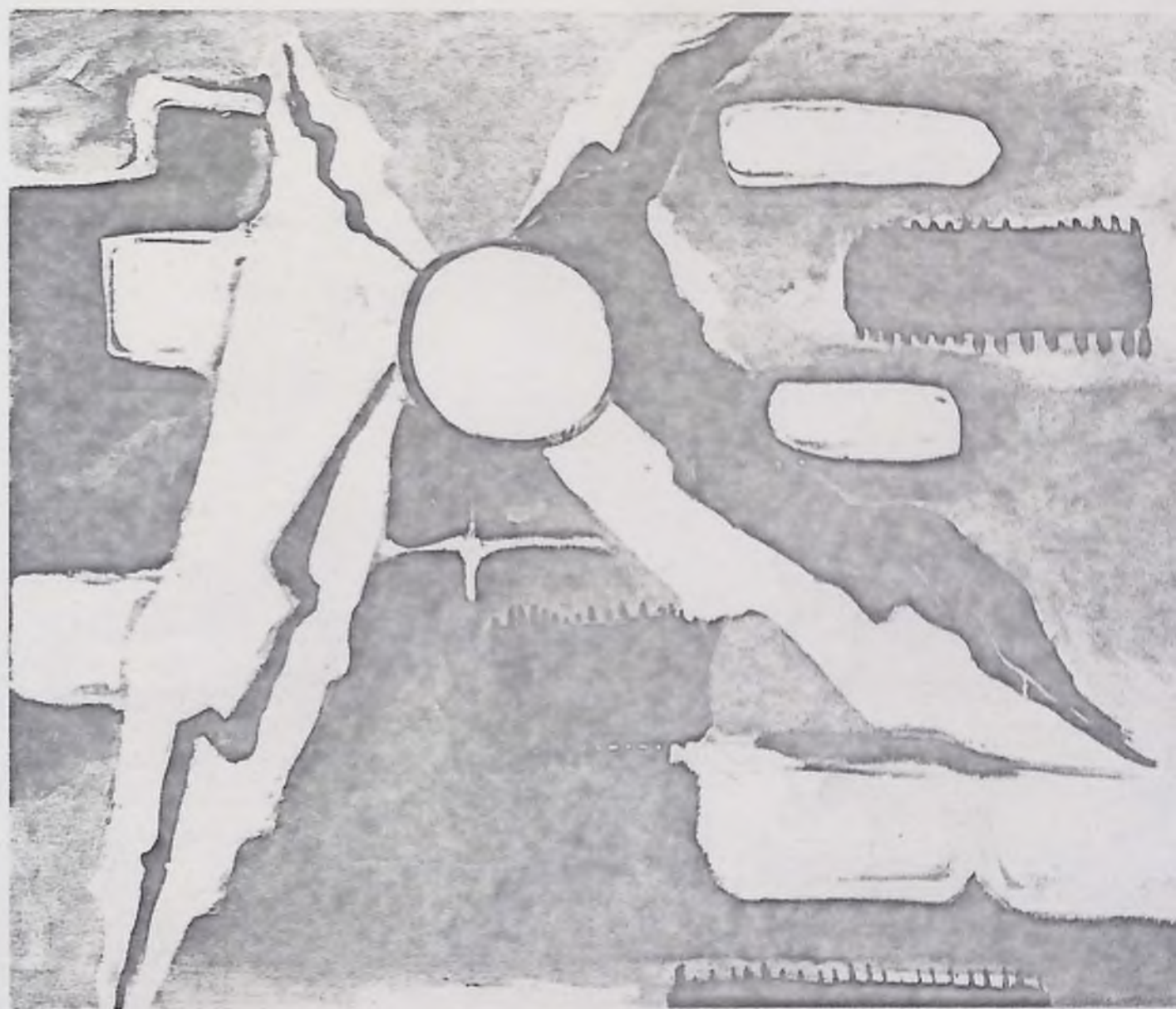
R Y K R

RYKE

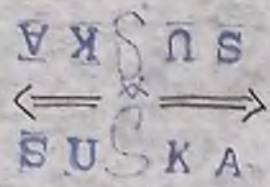

Slunce v mrazivém dni / 1933

JIL NAZEV VÝSTAVY PRACÍ ČESTMÍRA SVĚKÝ (jednoho z protagonistů pohybového divadla KOLOTOČ - viz Dolmen 5), KTERÁ PRUBÍHALA ROUBĚŽNĚ SE IV. PRŮSKÝM QUADRIENNALE V PROSTORÁCH BRUSELSKÉHO PAVILONU PARKU KU-FU. CELKOVÝ DOJEV, KTERÝ JSEM SI ODNEŠL ZE SEVRĚNĚ PŮSOBÍCÍ A ROZSAHEM NEVELKÉ VÝSTAVY, BYL NEOPAKOVATELNÝ. EXPOZICE PODOBNÉHO ZAHŘENÍ NEJSOU ČASTO K VIDĚNÍ.

Z NAVOZENÍ VNITŘNÍHO KONTAKTU S TĚ-
XIMÁLNĚ JEDNODUCHÝM PRVOTNÍM OBSA-
HEM, OBJEKTU SE VYTVAŘÍ KONCENTRO-
VANÝ POČIT S DÁLEKOPRAHOU A TĚMHO-
STRANNOU PLATNOSTÍ.

OBJEKT JE USAZEN
V PROSTORU A OVLIV-
ŇOVÁN PLYNOVÝM
ČASEM

SEDNI SI DO TĚCH TUNELŮ V TUNĚ NEJENÉ SÁDROVÉ FIGURÍNĚ A UVĚDOM SI NEJPRVE JEJÍ A PAK
SVŮJ VLASTNÍ
EXISTENCI

SAKING
masky
pohyb
proporce
draty
klid
poloha
gaza
igelit
PANÁČI
sádra
dřevo
přepět
VUCPANÁČI
tempera
obno
svetlo
kalmy
obličej
figurína
model
kontakt
papír
krytka
kvar
hudba
ČLOVĚK

STĚPÁN KFK

Loni jsem se v předvečer velikonočních svátků musel jet přesvědčit na vlastní oči před Lucernu. Páska SE NEKONAJÍ, vylepená přes všechny plakáty, hovoří jednoznačně. A tak se v šedivém nebi dohasínající zimy ztrácí spolu s vidinou celých PJD i vystoupení skupiny opředené mýtem geniality. Místo ART ZOYD se na mě z obálky právě vyšlého MS usmívá VÍTA VÁVRA.

Padá mokrý sníh a já odjíždím na sever, abych čas finále PJD strávil na zábavě s místní omladincou a místní skupinou /Status Quo by měli radost, kolik lidí hraje jejich skladby/.

Nicméně o něco víc než rok později, po tříhodinovém kvasu těl, se chuchvalec mého žebrovní propasíruje přes skleněnou a já ulehnu do nulté řady, k nohám svých přátel, kteří byli ochotni tu čekat o 5 hodin víc než já.

Koncert v modré - bude se v ní utápět celou dobu. Spíš světlejší - žádný opar. Doplnujícími barvami bude bílá /klávesy/, černá /klávesy, oblečení/, stříbrná /stojany, saxofon/ a světlehnědá /baskytara, housle/.

Nástup je jednoznačný Etat d'urgence, čtvrt hodinový opening desky Phase IV, z níž je téměř veškerý dnešní materiál. Autorem je Thierry Zaboitzeff - baskytarista, violoncellista a zpěvák /dál se u instrumentální skupiny hovoří o zpěvákovi/ a spolu s Gérardem Hourbetem zakládající člen, vedoucí a skladatel. Hourbette však leží ve Francii v nemocnici a zaskakuje za něj houslista a hráč na klávesové nástroje Michael Nik. Za svoje působení prošla skupina řadou změn, a tak tu z počátků kromě ústřední dvojice zbývá již jen trumpetista Jean-Pierre Soares, který si při hraní s oblibou podpírá hlavu a drží i hraje na svůj nástroj jen jednou rukou. Deska Phase IV, nahraná v dubnu a květnu 1982 ve švýcarském Kirchbergu za účasti "zvukové mistryně" Etienne Conod, je ovšem také ve znamení dvou nových mladičkových členů - saxofonisty Didiera Piettona a pianisty Thierry Willense.

Co se týče vlivů na tvorbu Art Zoyd, souhlasím s Mazrou, to se projevuje hned ve vokálních partech úvodní skladby. Jinak se neubráním pocitu, že jsou Art Zoyd vlastně pokračovateli zakladatelů francouzské moderní vážné hudby, zejména Césara Francka. /Ovšem s daleko větší schopností promlouvat svou formou k dnešním posluchačům./ Etat d'urgence v sobě spojuje nervozitu, tak vlastní jejich hudbě. Vypjaté pasáže, umocněné přednatočenými pásky s jakýmsi vzdáleným vrískotem. Chvějící se baskytara je prořezávána ostrými /pří/dechy

~~vřískotem. Chvějící se baskytara je prořezávána ostrými /pří/dechy~~
a housle s pianem tvoří kontakt mezi oběma těmito protipóly.
K zbláznění nervní začátek je postupně vystřídán drásající vlek-
lostí, podporovanou výměnou baskytary za viloncello. Takto se
koncert řítí dál a dál, přes klidné pasáže pouze s pianem, housle-
mi a chrastítkem, přes hru na piano pěstí a posléze celým před-
loktím až po závěrečný smuteční pochod za americké indiány. Ko-
nečně přicházejí Art Zoyd k druhému přídavku - ozve se opětovně
monumentální intro Etat d'urgence. Auditorium zašumí nadšením,
ale to už ~~by~~ podla kina francouzského velvyslanectví odchází pos-
lední člen A R T Z O Y D.

Nouzový východ?

Nouzový?

Východ?

ZYER GABBA S.

DRUHÝ KONCERT PRAŽSKÉHO HUDEBNÍHO JARA 1983

Ty stopaře jsme do našeho Dolmen-beetlu / automobilové hvězdě filmu "Bota jménem Melichar / vsali na teplické výpadovce. Jeho a jí. Za chvíli se jazyky rosvázaly a tak jsme mluvili a mluvili a taky poslouchali rádio, vysílající své oblíbené plechové hitíky. Smáli jsme se tomu a kroutili hlavami nad háleřavou vynalézavostí interpretů a tvůrců tohoto "materiálu". A pak ona řekla do chvíle ticha: "A mimochodem, když už se tak dlouho bavíme o muzice, byli jste na Art Zoyd?" Podívali jsme se / já a Tomáš / s úsměvem na sebe a náhle jako bychom zase ucítili ten tlak těl mačkajících se před budovou francouzského velvyslanectví ve Štěpánské ulici, kde se koncert jmenované skupiny konal. Čtvrtek 12.5.1983 - čekání od šesti do osmi. Uprostřed tohoto davu se dá sotva dýchat, oblečení lepí pot na tělo, jen občas se do masy čekajících vetře vánek se svým chladivým poselstvím. Okolo osmé tělo zalije posvátná nedočkavost, která vlistone punc neopakovatelnosti chvíli, kdy po schodech sestupujeme do podzemní místnosti, kde se vše bude odehrávat. Jako bych znovu uviděl úšklebek na Tomášově tváři, když já už byl uvnitř a on stále ještě nekompromisně nalepený na sklo vstupních dveří musel čekat. Ruka mu již skoro křečovitě svírala svačební dar pro Pavla Grimma, to odpoledne koupený, ten večer těly hudbymilovných Pražanů nenustále utiskovaný. Když na to vzpomenu, tělem zas projede záchrť strachu. Konfrontaci své křehkosti s tlačivou nedočkavostí však přežil. Usmál jsem se tedy na Tomáše pološťastně / to za mě /, poloomluvně / to za něj / a hrabavým pokynem "GO IN" jsem počal sestup po schodech. Zároveň ve stejné době začínal v Dvořákově síni* první koncert letošního ročníku hudebního svátku Pražské jaro. Pražské hudbymilovné mládí se však ten večer scházelo na místě jiném. Koncert francouzské avantgardní skupiny Art Zoyd, ačkoliv do oficiálního programu Pražského jara nepatřil, byl rozhodně s akcemi tohoto podniku svojí úrovní srovnatelný. Art Zoyd se začleňuje stejně jako Cutlerův Cassiber, který koncertoval v Biopro-

* omg! - jedná se o Palác kultury (poza-šatova)

VÍČEK SADIČKY v únoru tohoto roku / viz Dolmen 5 /, do hudebního proudu Rock In Oposition. Toto hnutí sdružuje skupiny, jejichž ideový program i úroveň provozované hudby tvoří naplnění pojmu "moderní socialistické umění". Pro Prahu se stalo velkým svátkem, že tyto dvě skupiny mohla během jediného jara uvítat ve své náruči. Smutným v tomto konstatování zůstává jen fakt, že oficiálnost obou koncertů silně pokulhávala, že oba významné podniky se neděly srovnat na popud oficiálních hudebních kruhů. Na festivalu polštické písně v VDE měla např. jiná skupina hnutí R.I.O italská Stormy Six možnost vystupovat na zcela oficiální bázi, Sokolov však eurokomunisty nebere. Škoda. Art Zoyd však coby převážně instrumentální skupina má údajně příští rok naději na pozhlednutí Pragokoncertu.

V modrých křesílkách nádherného sálu na nás již místo nevybylo a tak jsme vsadili zavazadla místo na zemi pod pódium u znohou našich šťastnějších kamarádů. Šťastnějších? Spíš trýpkavějších. Čekali již od dvanácti hodin. Oči zvědavě ohmatávali pódium, na němž vytvářely atmosféru nedočkavého napětí osamělé nástroje a reproduktory. Pro nezavěšeného návštěvníka byla jistě překvapením absence bicích nástrojů na pódium. Ano, Art Zoyd těchto nástrojů nevyužívají. Sál se tedy nee reprodukovat, velice zajímavá hudba, je několik minut před osmou. Sál je naplněný. O koncertu se vědělo, v průchodu velvyslanectví visel již přes týden poměrně výrazný plakát. Josef Vlček plnil úlohu jakéhosi "uvaděče" programu. Zmínil se o historii kapely, jejím zaměření, poděkoval francouzské ambasádě za uspořádání bezplatného koncertu a pak jednotlivě představil a uvedl na pódium členy kapely. V první chvíli mě velice překvapilo jejich vizuální mládí. Vzhledem ke klasičtějšímu a hloubavějšímu zvuku skupiny, který jsem znal již z dřívějších, jsem čekal spíš vyzrálejší, starší hudebníky. Saxofonista - vlnité vlasy a výrazný kulatý obličej s trochu opičími rysy, klasické Frantik, oblečení - černé kalhoty s velkými kapsami a černé triko, trumpetista vypadal trochu jako jeho starší bratr, možná vznik tohoto dojmu pod-

náštilo jen velice podobné oblečení obou. Houslista v dřínách s kudrnatými blond vlasy a úzkým štíhlým obličejem zastupoval u nástroje prý vedoucího kapely, který se koncertu nezúčastnil. Klávesák vypadal úplně nejmladší - klasický rovný poseď na nástrojem, štíhlé dlouhé prsty a nesmírně soustředěný výraz. Baskytarista a violoncellista, který na koncertě kapelu šéfoval, směsicí němčiny, francouzštiny a angličtiny občas ohlašoval jednotlivé skladby, vlasy vpředu rozčísle na ostrou pěšinku, energický obličej. Art Zoyd jsou na pódiu. V tu chvíli se uzavřela vstupní brána konzulátu a ti nešťastní venku začali nadávat a lézt po okolních dvorecích hledaje jiný přístup do sílu a přijeli policajti. My dole jsme však již celou bytostí vaš těchto starostí. Koncert začal. Popisovat hudbu Art Zoyd by bylo nošením dříví do lesa. Obsáhlá pozornost je této skupině věnována ~~xxkxxk~~ v Jazu Buletinu /27-28/ a zpráva o následujícím koncertě /13.7./ v Brně se objevila i v naší zlaté Melodii. Tedy jen velice povrební charakteristika - směsice rocku, moderní vážné hudby a všech forem jazzu. Během skoro dvouhodinového koncertu před námi skupina vytvořila monumentální masiv kvalitní avantgardní hudby. Pomurost, drtivá nejistota i jistota, ohromná síla a energie, monument, hutnost, obrovská huďba. Jednu sekci tvoří baskytara, klávesy a housle, druhou oba dechové nástroje. Obě sekce se střídají ve vedení spodního nářtu, základu, a jakési výbušné nadstavby. Dost, dost, subjektivní vzpomínky začínají přehlušovat objektivní pohled na jejich hudbu. Kapela musí dvakrát přidávat, ohlas vystoupení je náramný. Naposledy přijdou hudebníci na pódium, uchopí nástroje a nechají zasníť jen jedinému tónu. Definitivní neoddiskutovatelná tečka. Procházíme do foyeru a prohlížíme ještě fotografickou výstavku zřejmě vývoje hudby na francouzské půdě. "Hele, hele, počte seaka, taďy je perfektní fotka Daevida Allena...hele, hele, Magma...Bojíme se toho, aby někdo z typicky českých hudebních nadšenců nepojal úmysl si nějakou fotku přivlastnit. Ještě M.Š obkreslí název skupiny z velkého žlutového plakátu / škoda, že není fotáček, to by byl kýčovitý snímček u plakátu - Dolmen na Art Zoyd/ a pak již jdeme ven. Fotkáváme známé lidi, kteří sem přišli před chvilku a dostali se dovnitř a uviděli aspoň přídavky. Rozhovor proudí, jde se samozřejmě do "šupliku".

Ó, hudební jaro pražské 1983 budiž pochváleno.

G A R Á Ž - OZW /Onkel Zbyndas Winter Rock/

Místo konání: Úvaly
Kdy: 16. 9. 1983
Začátek: 20.00 hod.

Pěkně natřískáno, lidi stojí v uličkách, spousta jich zůstává venku. Po nezbytné technické půlhodině začíná konečně hrát pražská skupina GARÁŽ. Jelikož ji slyším prvně, tak poslouchám zvěsti kolem. GARÁŽ je prý v nové sestavě a hudebně lepší. Vystupuje v sedmi ~~členském, což je trochu dost~~. Sestava: basa, bicí, 2 kytary, saxofon, dva zpěváci. Překvapuje mě absence obvyklého kytarového solování, ale to si uvědomuji až nakonec. Hudba GARÁŽE je totiž velice rychlá, rytmická, prostě punk. Základ tvoří basa, bicí a obě kytary, takže spodek je místy až ztrojený. Saxofon sóluje a sóluje, až je toho někdy moc. Jak už jsem uvedl, zpěváci byli dva. Jeden viditelně dominuje svým přirozeným a přesvědčivým projevem, druhý je pravým opakem. Jeho zoufalé snažení /pěvecké a pohybové/ vyznělo dost křečovitě a směšně. Zřejmě je to někdo, kdo kapele půjčuje aparaturu či zkušebnu, nebo tak nějak. Kapela hraje asi 15 skladeb, ke konci už dost únavných /podobný rytmus/.

Po přestávce nastává peklo. Tma, hučení z reprobeden, na pódiu kdosi v černém přiléhavém trikotu vyrábí bruskou jiskry. Velice sugestivní. Je ohlášeno vystoupení Divadelně hudební skupiny OZW. Ovšem ještě že divadelní, hudba samotná se totiž kamsi vytratila. Škoda, začátek byl opravdu silný. Bylo alespoň na co se dívat. Na pódiu běží televize, na kterou se dívá nějaký člověk v kloboučku, vzduchem poletují bublinky z bublifuku, na pódiu se motná potápěč. Hudebníkům se vyloženě nedaří. Jsou viditelně nesehraní a nervozní. I přes několik technických závad /prasklá struna - dvakrát/ se jim podaří doklopýtat k závěru. Nakonec je dokonce i přídavek.

P.Š. září 1983.

Othar Čiladze: Půjdu za svým hněvem

Milan Jungmann napsal Janu Trefulkovi: "Nečetl-li jsi ještě román gruzínského básníka Othara Čiladzeho "Půjdu za svým hněvem", pusť se do něho ve sváteční chvíli - tam to všechno je-; provinění lidí na sobě samých, za které je trestán každý i ve svém nejintimnějším osudu". - Tato slova byla důvodem, proč jsem knihu vyhledal. /Není to problém, v Městské knihovně ležely ladem tři kusy. Samotná kniha vyšla asi před pěti lety./

Výborným doslovem ji opatřil sám překladatel Václav A. Černý. Protože Černý přesně vystihl o co v díle běží, vybral jsem pro Dolmen několik jeho myšlenek.

..... V tom je i ona vina, o které se v románě tolik mluví a kterou na sobě cítí skoro každá z jeho postav: všichni se nechali vehnat do situace, ve které nechtěli být, a když na to přišli, neučinili nic, aby se z ní vymanili ...

..... Rybář Bedia neustále upozorňuje "Lidé, moře nás opouští". Nikdo mu však nevěnuje pozornost - v zemi, která je předem smířena se svým pádem, je každý hlas, který burcuje k bdělosti, hlasem bláznů.

..... Kdo je v románě hrdinou? Zřejmě ne každý, kdo prokáže statečnost. Ucheiro byl chrabrý válečník, ale skutečným hrdinou se stal teprve tím, jak snášel utrpení. Jeho vojenská zdatnost k tomu nestačila - toho si byl vědom především on sám. Je to paradoxní, ale v románě je zřejmě jediným člověkem, který si uchával svou aktivitu /válečný invalida/. Ve svém stavu a za daných okolností totiž nemohl dělat mnoho jiného než vyšívat koberece.

To, že odmítl ze svého syna Pharnaoze vychovávat válečníka, nebylo pasivním přizpůsobením se situaci, byl to naopak výsledek vědomého rozhodnutí. Jiná věc je, bylo-li to rozhodnutí správné, neboť Pharnaoz jím do konce života trpěl. Avšak i kdyby se byl Pharnaoz vojákem stal, nebyl by zřejmě schopen být hrdinou /v tradičním významu/ - byl totiž příliš přemýšlivý. Jeho nerozhodnost a neschopnost jakkoli se zachovat a zaujmout jakékoli jednoznačné stanovisko vyplývala z jeho snahy všechno domyslet až do konce /důsledky vlastních názorů a postojů i předností názorů a postojů jiných. Nebyl to Oblomov, neboť byl člověk pracovitý a schopný, nebyl však schopen "vrhnout kostky" nebo "rozetnout gordický uzel". Tvůrcem však byl jen do té doby, než si nechal definitivně vzít dívku Ino. Tehdy byl sochařem a od té doby je kameníkem. Nejde tu o rozdíl mezi umělcem a řemeslníkem, ale spíš o to, co postihlo všechny Vanské. Ve Vani také přestali pracovat kovotepci a zlatníci, kteří byli v dobách slávy jeho ozdoubou a vyrábějí se nejváž rohože a košíky z rákosí, které nejdou na obyt.

Naproti tomu Kusa byl "hrdinou své doby" - doby úpědku a všeobecné pasivity. Nebyl si osobně svou pravdou jist, dokonce se ani necítil žádnou pravdu mít - pochopil prostě, že doba, která nepotřebuje bojovníky, potřebuje katy. Být královským služebníkem bylo pro něho jedinou možností existence - získal tím vážnost, kterou by si vlastními činy a vlastnostmi nikdy nezískal, a přitom nemusel za nic zodpovídat a o ničem rozhodovat. Sám páchal jen soukromé zlo - společenské zlo, na němž byl účasten, vždycky nakonec realizoval někdo jiný ...

..... Bedia, Bočia a Bakchos jsou nepochybně posledními představiteli tradic, kterými Vani žilo a proslavilo se. Bedia s morem

Ano, moře mělo pro Vani osudový význam a nevyhnutelný osud města se projevil poprvé tím, že je moře začalo opouštět.

Bočia je ztělesněním životního elánu města - on i jeho žena Photola jsou daleko víc mytologickými než románovými postavami - zastupují symboly plodnosti. Rovněž Bakchos je postavou spíše mytologickou. V překladu to je ještě zdůrazněno formou jeho jména, ale román nenechává nikoho na pochybách, že se jmenuje podle antického boha vína - on jím je. Všichni tři Bedia, Bočia a Bakchos umírají v okamžiku, kdy zjistí, že obyvatelé města Vni ztratili vztah k silám přírody, které představují, a že vymizely ctnosti, jejichž jsou nositeli. Bedia umírá tehdy, když vidí, že moře ustoupilo - a nikoho to nezajímá. Bočia umírá ne proto, že král Okodžado vztáhne ruku na děti, ale proto, že Vanští neučiní nic, aby tomu zabránili, plodnost od tohoto okamžiku ztratila smysl, a Bakchova smrt nastává tehdy, když lidé přestanou z vína čerpat sílu a radost a začnou pít jen proto, aby se rychle opili.

Kdo podle úvodu tohoto článku očekává, že se jedná o nějakou časovou alegorii, bude zklamán. Čiladzeho myšlenky mají platnost pro všechny doby co člověk žije a o něco usiluje. Pravda - dnes nás velmi oslovuje. Vyznění románu v žádném případě není moralistické. Kdo tomu nevěří, nechť otevře knihu na stránce 383 a čte slova o tom, jak vinař Šubu ošetřoval svoji vinici.

Šubu stal rodně po boku jako dřív. Vinice a pole která kdysi darovali Ucheirovi za statečnost **prokazovali** v boji, ještě existovala, ale dávala rok od roku **menší úrodu**. Patrně stárla jako Šubu, i když ten nepopřál **oddech** jím ani sobě. Chodil dosud vzprímený jako voják a **vousy** mu vlály ja-

M.Š. září 1983

ko prapor nesmrtelnosti: léta však se ani jemu nezastavila. Do Vani teď **scházival** málo, třebaže Ucheirův statek nebyl od města dalek než dvě hodiny. Bydlil v chatrči, kterou si postavil na vinici. Měl u ní uvázaného osla, ale nepoužíval ho, dokud nedozrálá uroda a nevydal se najmout **pro** práci. Jinak, jak byj rok dlouhý, neviděl živou duši. Rozmýšlel s oslem a s vinicí, jako kdyby mu mohli rozumět - a jako kdyby stáli o jeho řeči.

Šubu vinici okopával, hnojil, zaléval, flechtil - a v noci vedle ní spal, aby jí vlastním tělem zahřál jak **z** mrtvou a nemocnou ženu. Mijel den po dni, měsíc po měsíci - a ráva poznenáhla zase jednou nasadila pupence. Zanedlouho z těch pupenců vysrůstly ručky drobně světlazele, **stěží** jako jako složené kapsníky z dlane. Z pupenců byly **ženy** rozpuštěné jako lidská dlaně a objevily se kuličky **dobré** mléce. To byla **dobrá**, když jarní deště jako Dionýzův **trávník** se zvěsem a **trávníkem** obcházel po světě. Vinice byla plná malých žabek. Kuličky den ode dne rostly a **nalévaly** se hrůškově zelenou šťávou - či snad světlem? **Spole** světlem, protože i v **po**l noci a přibližovaly kdekou **mušku** a **hrouč**ku. Koncem léta měly kuličky barvu - i barvu **ruč** měly **ženy** světlé a napínaly slupku, jako by měly **pro** tím **do**tku puknout anebo přilnout k prstu jako kapka **mléka**. Když je Šubu **potěšoval** v dlaních, zalévalo se mu **stěží** otrovkou radostí a **pýchou**. Na podzim pak vinice **zneklidněla**, hrozný **preplněné** **šťávami** slunce a země jí **bojely**, jako **boj** **pro** **trávník** **ženu**. Když jí ze **zduřelých** a **rozšířených** **trávníků**

odkapává mléko. Vinice se chystala k porodu a bylo **na** **odejmout** **plod** z jejího lona stahujícího se v **pro** **ro**dních **bo**tech. Vinice si **potřebovala** vydechnout, toužila **po** **odpo**činu a upadala **pomalou** do onoho zemdleného polospanku, který **zmocňuje** **sexuálně**. Tehdy najímal Šubu **pomocníky** na **obrá**nu. Každý **ke** dal jeden **ke**. Kolem **naléh**ých **hro**znů **le**tovaly **opojené** **vě**ci a **br**žely **jedno**várně **opilecké** **pi**st. A tu se Šubu **jako** **na**ráz **zn**avoval svých **let** jako **vinice** **hr**nu a jako **mladý** **otec** **ne**vedel, **č**eho se **d**řív **ch**ytí **j**eho.

Franz Kafka

100 let

"Ahoj!.....Ahoj!....."/katalogicky:sobota,Želivského,6 dní po třetím červenci,tedy dnu stého výročí narození pražského německého spisovatele Franze Kafky/.Nevybrali jsme si toto místo na sraz k naší"pouti po stopách Kafky"náhodně,protože jsme jí chtěli začít právě na nedalekém strašnickém hřbitově,kde právě Kafka"odpočívá".Žel bohu byl hřbitov zavřen,a tak jen "snímeček krz mříže"a půl kila černého rybízu od starší pani před metrem a hned dál,smer Muzeum.

Druhou zastávkou bylo Kafkovo první pracoviště po promoci na doktora práv-tedy budova Assicurazioni generali/dnes ústav pro patentování vynálezů/.Budova,ač ležící takřka uprostřed Václavského náměstí,si překvapivě ponechala/alespoň pro nás/svůj původní ráz.Neodpustili jsme si kýčovitě zamýšlení:tak tudy Franz chodil.....Jaký byl však doopravdy vztah Kafky k"této budově"?Kafka přijal na bídnuté místo"výpomocné síly"u této pojišťovny s nadějí,že bude"sedat i na židlích velice vzdálených zemí,dívat se z okna kanceláře na třtinová pole nebo mohamedánské hřbitovy."Z toho tedy jasně vyplývá Kafkova tehdejší touha cestovat,poznávat nové kraje,kde je větší teplo nebo zima.....Jaké tedy muselo být pak zklámaní,když na té židli sedával v Praze/a basta/a co se týče vlastního cestování,tak ředitelství poskytovalo svým zaměstnancům na jejich přání každý druhý rok čtrnáctidenní dovolenou,s tím,že si samo stanoví dobu nástupu dovolené s ohledem na služební požadavky.Kafka však přistoupil i na tyto podmínky,hlavně proto,že toužil po nezávislosti na domově.V této době také díky přátelství s Oskarem Pollakem a Maxem Brodem vyplňuje alespoň z části svůj sen-cestování/je tím rozuměna tedy doba do r.1912/.Co je tedy příčinou toho,že se Kafka již poměrně záhy poohlíží po novém zaměstnání,které našel v"Dělnické úrazové pojišťovně pro království české"již po tři čtvrt-

ti roku/v srpnu 1908/?Během namáhavé služby u Assicurazioni generali ustává jeho činnost literární, a důvod je tu.

No a "Dělnická úrazová pojišťovna" byla také naší třetí zastávkou. Z Václavského náměstí jsme odskočili jen do ulice Na Poříčí, kde se inkriminovaná budova nachází/taková novorenesanční "budova", na které je napsáno Arbeiter Unfall Versicherungesanstalt/. Dnes je takřka nemožno se do jejích prostorů dostat, protože tam dnes sídlí a/knihkupectví-v té době s Werflovými "40 dny" a za B/elektrozávody a oba podniky si dveře zamykají. No ale zpět-v této budově tedy Kafka pracoval až do r. 1922, kdy byl předčasně penzionován /jeho kancelář byla ve 4. patře/. Ve své kariéře to dotáhl zde od pomocného úředníka až na vrchního tajemníka a navíc byl ještě u svých spolupracovníků velmi oblíben-coby "dítě úřadu". Kafka se zde začal také zabývat otázkou společenských reforem. Výsledkem úvah se stal nakonec návrh na vytvoření pracovního kolektivu "Nemajetné dělnictvo." V "jeho programu" vystupuje na povrch zřetelně jedna vlastnost, Kafkovi více než vlastní, a tou je asketismus. Avšak tato teorie sama je/tedy jak se dochovala/velmi nedotažená, a tak lze jen nepřímou vyvozovat, jak si Kafka představoval tuto myšlenku realizovat! Jen pro zajímavost chci uvést, jakou stravu Kafka považoval za nejnutnější, čili jednotnou-chléb, voda a datle.

A už jsme zase pokračovali dále-do Masné ulice, kde se nachází bývalá obecná škola/dnes dopravní průmyslovka/, kterou Kafka absolvoval. Cesta však vedla ještě skrz Kotvu, kde jsme se osvěžili mlékem. Co se týče obecné školy, připomněli jsme si hlavně příhodu, ve které Kafka líčí svou cestu z domova do školy/pro upřesnění "trasy"-dům Minuta-Týnská ul.-Masná/. Kafka tuto cestu denodenně absolvoval s kuchařkou, kterou později popisuje jako drobnou, suchou, hubenou, zažloutlou, se špičatým nosem, propadlými tvářemi, ale plnou energie/. A kuchařka právě při této cestě, při této báječné příležitosti využívala svojí moci nad malým Franzem, když ho po každé strašila tím, že řekne panu učiteli, jak zlobil. Tím však ještě více zesilovala jeho strach ze školy. Malý Franz jí zpočátku prosil, pak vyhrožoval a nakonec zoufale plakal a prosil, plakal a prosil. Scénu však vždy ukončil strach ještě větší-nepřijít pozdě do školy. A tak se malý Kafka vždy sebral a utíkal, co mu síly stačily, aby alespoň toto nebezpečí odvrátil. A kuchařka? Nikdy nic

neřekla, ale "měla čím dál tím větší možnost a té se nikdy nevzdala." Také jsme si tuto cestu zkusili, bohužel jsme spíše pro náhodné chodce vypadali jako párek, ve kterém si dominující homosexuál táhne chudáka oběť. Holt nám chybělo mnoho do Franze a Kuchařky.

Pátou zastávkou byl Kafkův byt v Dlouhé třídě, konkrétněji dům U zlaté štiky. Dnes v tomto domě sídlí nějaké stavební závody. Tento dům si však mnoho Kafky neužil. Důvod? Kafkova přecitlivělost na hluk: "soused se celé hodiny vybavuje s hospodyní. Oba mluví potichu, hospodyně sotva slyšitelně, tím hůř.... Chodí to tak v každém bytě?.... Sem tam kravál v kuchyni nebo na chodbě. Nade mnou na půdě věčné koulení nějaké koule jako při kuželkách, báhví proč, pak zezdola klavír." Proto Kafka přijímá nabídku sestry Ottly, aby večer a v noci pracoval v jejím domečku ve Zlaté uličce, její si najala. Byt v Dlouhé třídě definitivně vypovídá ale až v roce 1917/tedy po dvou letech/. V době pobytu v Dlouhé třídě také dochází k obnovení styků s Felice Bauerovou po zrušení jejich prvního zasnoubení v r. 1914.

No a to už jsme byli v Celetné ulici, kde v domě č. popisné 3 Kafka trávil roky "svého vyspívání"/1896-1907/. Mladý Kafka se zde poprvé dostává díky svému židovství, ale hlavně otci do bližšího styku s náboženstvím a to na něj působí jednoznačně-nuda. V šestnácti letech Kafka dokonce odmítá vše, co jen s náboženstvím souvisí, přidružuje se k antiklerikálnímu spolku "Svobodná škola" a čte Darwina. V této době také začíná Kafkův známý spor s otcem/známý zvláště ze zveřejněného Dopisu otci-Želízy 1919/. Měli jsme snahu dostat se na dvůr tohoto domu, abychom si byt mohli lépe prohlédnout. Vegetárka byla ale "nepropustná". Tak jsme alespoň navštívili Týnský chrám, v němž je možno nalézt okno, které je společné s pokojem obývaným Kafkou. Díky tomuto oknu usuzují také někteří "kafkologové" na formování citu k ponurosti. Čert ví, ale to už chrám zavírali, a tak jsme museli také vypadnout.

Za sedmé: krám otce. Jedno z bojišť za rodinné sblížení. Jedno z neúspěšných bojišť za rodinné sblížení. Zkrátka neúspěšné bojiště.

Hned vedle krámu stojí bývalé c.k. státní gymnázium, které navštěvoval i Kafka, tedy je řeč o Kinském paláci. Tady jsme si v docela těžkém vedru chvíli odpočinuli a počítli o učebních postupech tohoto gymnázia, které dodávalo monarchii především budoucí úřednictvo.

Skoro polovina vyučovacíh hodin byla věnována oběma klasickým jazykům, v dějepisu se vyučovalo prakticky jen starověkým dějinám, při němčině, tři hodiny týdně, se četlo z čítanky. Moderní jazyky, hudba, umění nebo tělocvik nebyly povinné. Lyrika měla jen ten účel, že jí bylo možno vykazovat a zkoušet. Není se tedy moc co divit, že Kafkovi zůstal antický duch cizí. O svém gymnáziu mluví Kafka však ještě v jedné souvislosti, to když při pohledu na Staroměstské náměstí jen smutně konstatuje, jak malý byl "ten jeho svět", ve kterém prožil prakticky celá studijní léta.

Pak jsme pustili na chvíli Kafku & co. k vodě a dali jsme si svačino-oběd. No tak úplně vzdálení se účelu cesty to také nebylo, protože i při svačince jsme měli výhled akorát na Oppeltův dům, kde rodina Kafků bydlela asi od r. 1914/poslední okno v posledním patře v prvním bloku, naproti ruskému kostelu/.

Po svačince jsme si ještě skákli na limošku a i tady nás Kafka "pronásledoval" svou reakcí na otřetí/Fuchsovo/sklenice s limonádou před napitím: "Ani to ti nepomůže!"

Následující zastávkou ještě v rámci Staroměstského náměstí byl Kafkův rodný dům, opatřený jeho bustou, která byla ozdobena bohužel již zvadlými květy, trikolórou a nápisy 100 let a WO IST JOSEF K. Díky zmatenému číslování domu však nebylo možno s přesností určit, kterýže ze vchodů je ten 1/27, tedy ten pravý.

Dům Minuta-tak tady začínala ta pouť do školy! Hezký renesanční dům, bez jakékoliv renesanční, natož ~~Kafkovské~~ atmosféry. Dnes výbor hl. m. Prahy.

"Kafkův" dům v Pařížské ulici/kdysi v Mikulášské třídě/, kde rodina bydlela od r. 1907, ustoupil hotelu Intercontinental.

Takže jsme se chytli až v Bílkově ulici č.p. 10, kde vznikl snad nejslavnější Kafkův román Proces. Tento dům nám asi učaroval na celé cestě nejvíce. Nejenže si uchoval atmosféru domu "starého" města, ale měl i něco z té tajemné atmosféry Procesu. Navíc překrásný výhled do "neapolského" dvora. Skoro jsme se až začali shánět po nějakém pamětníkovi, do reality nás však brzy vrátil pátravý pohled jedné starší dámy, která v nás zřejmě viděla protřelé zloděje, co si obhlížejí budoucí fachu. Jejímu pátravému pohledu ~~já~~ zpoza záclony jsme neunikli ani venku, při focení exteriéru. Inu lidi jsou různí, rozdílné....

Méně známý a také významný dům v Dušní ulici jsme opět díky zmatenému konskripčnímu číslování nenalezli. Uspěl snad pan Wagenbach?

Na Hradčany jsme to stříhli cestou přes Karlův most, okolo Kampy a po nových schodech-žili úsek cesty Josefa K. do Strahovského lomu/dnes již zavaleného/, kde se měla konat jeho poprava/alespoň podle výkladu pana Eisnera v doslovu k Procesu ve vydání z 50.let/.

Hradčany? Svatovítský chrám? Tady se přece zase měla odehrát rozmluva mezi K-em a knězem/tedy zase pan Eisner/. Toto zastavení bylo obohaceno ještě o setkání s třiaosmdesátiletým mužem s neuvěřitelně mladou chůzí.

- "Vy jste z vesnice? Taký obdivujete tu práci těch našich předků, ale víte, já ani nevidím tak to dílo, jako spíš ty šikovné ruce. Ty tisíce těch rukou a mám z toho tak ENERGIE!"

- "Hmmm."

- "A víte kolik je mi let? No! Třiaosmdesát!"

- "Hmmm."

- "A já už deset let nestonám. Já si takhle před deseti lety řekl: a všechny nemoci pryč!!, dupl jsem si a otevřel okno a bylo to. Stará sice řekla: vyvádíš jak blázen, no ale já jí řekl, že ode dneška už nebudu stonat a od té doby už ani rýmu! Tan na shledanou a jak se říká, štěstí na každém kroku v novém roku do sta roků!"

- "Děkujeme, ale to hlavně vám, ne?"

Byl skvělejší a my-unavení.

A Zlatá ulička? Hezká plaketa u zavřeného domu, který udivuje svou drobností. Domek patřil Ottele a ta zde poskytla Kafkovi pracovnu v letech 1916-17/to bylo ostatně už uvedeno/. O plodnosti Kafkově v této době svědčí výčet prací zde vzniklých: 7. a 1. oktávový sešit, povídky Venkovský lékař, Na galerii, Bratrovražda a Nejblížeší ves.

Ve svých zápiscích do "oktávových sešitů" Kafka pokračuje ještě v Schönbornském paláci/dnes ÚS velvyslanectví/, kde si najímá dvoupokojový byt. Jedná se o rok 1917, když probíhá také druhé zasnoubení s Felice, které bylo zrušeno již v prosinci následujícího roku. Důvod-zjištěna plicní tuberkulóza. A tak se Kafka stěhuje k Ottele do Siřimi, no a tan už jsme nebyli.

/na závěr ještě poděkování pánům Wagenbachovi, Brodovi a Eisnerovi, z jejichž publikací-studií bylo čerpáno/

Díla Kafky byla již mnohokrát a zase mnohokrát vypočtena, rozebrána i "rozebrána", to je jistě v pořádku, ale, myslím, že by bylo zajímavé uvést si i jména těch, kteří naopak Kafku zase ovlivňovali.

Začal bych ale přesto trochu obráceně, výpočtem toho, čemuž Kafka příliš nakloněn nebyl. Je to již několikrát vzpomínaná antika, přestože Kafka v pozdějších letech universitního studia četl Platona a Aristotela. Dále také, a to možná někoho překvapí, duch dekadence. Kafka nemá rád ni Wilda, ni Wedekinda, ni s ním mnohdy srovnávaného Gustava Meyrinka.

Tak kdo byli ti vyvolení? V době, když

se s ním seznámil Brod: Ransun, Flaubert, Kleist, Fontane, Stifter, Johan Peter Hebel/od dramatiků Friedricha Hebela a stejně tak od Grillparzera raději čte deníky než hry/, Keller, z novějších autorů: Hoffmanstahl, Hesse, Carossa, ale hlavně Thomas Mann. No jeho celoživotními láskami byli Bible a Goethe! Jeho láska ke Goethovi a k Flaubertovi se prý nezměnila za celých 22 let, co ho Brod znal. Brod, který ~~se~~ miloval Schopenhauera; Kafka Nietz-

seho. Uměl se ale i nadchnout pasážími Ohneta. Našel zalíbení i ve verších mladého Werfla/osobně ho nenáviděl/.

V letech 1904-05 hltá deníky Byrona, Amiela, Grillparzera, listy madame Dubarry, Goetha, Grabbeho, biografie Schopenhauera a Dostojevského, Eckermannovy rozhovory s Goethem, Macaulayovy vzpomínky. Společně s Brodem čte v originále Flaubertovu Citovou výchovu a Pokušení sv. Antonína. Trvá i nadále zájem o Hamana. Ostatní Francouzi? Laforgue, Huysmans, Stendhal.

Rok 1913: Beethovenovy listy/dopisy-holt ta slovenština ujíždí/, a poprvé Søren Kierkegaard.

V době citových rozporů s Felice Bauerovou: Bible, Strindberg/velmi náruživě/, Pascal, Dostojevskij, Tolstoj, Čechov, Gorkij.

Lze však hovořit o nějakých "učitelích"? Do jisté míry ano, tedy podle Maxe Broda: Bible, Goethe, Kleist, Flaubert, Kierkegaard.

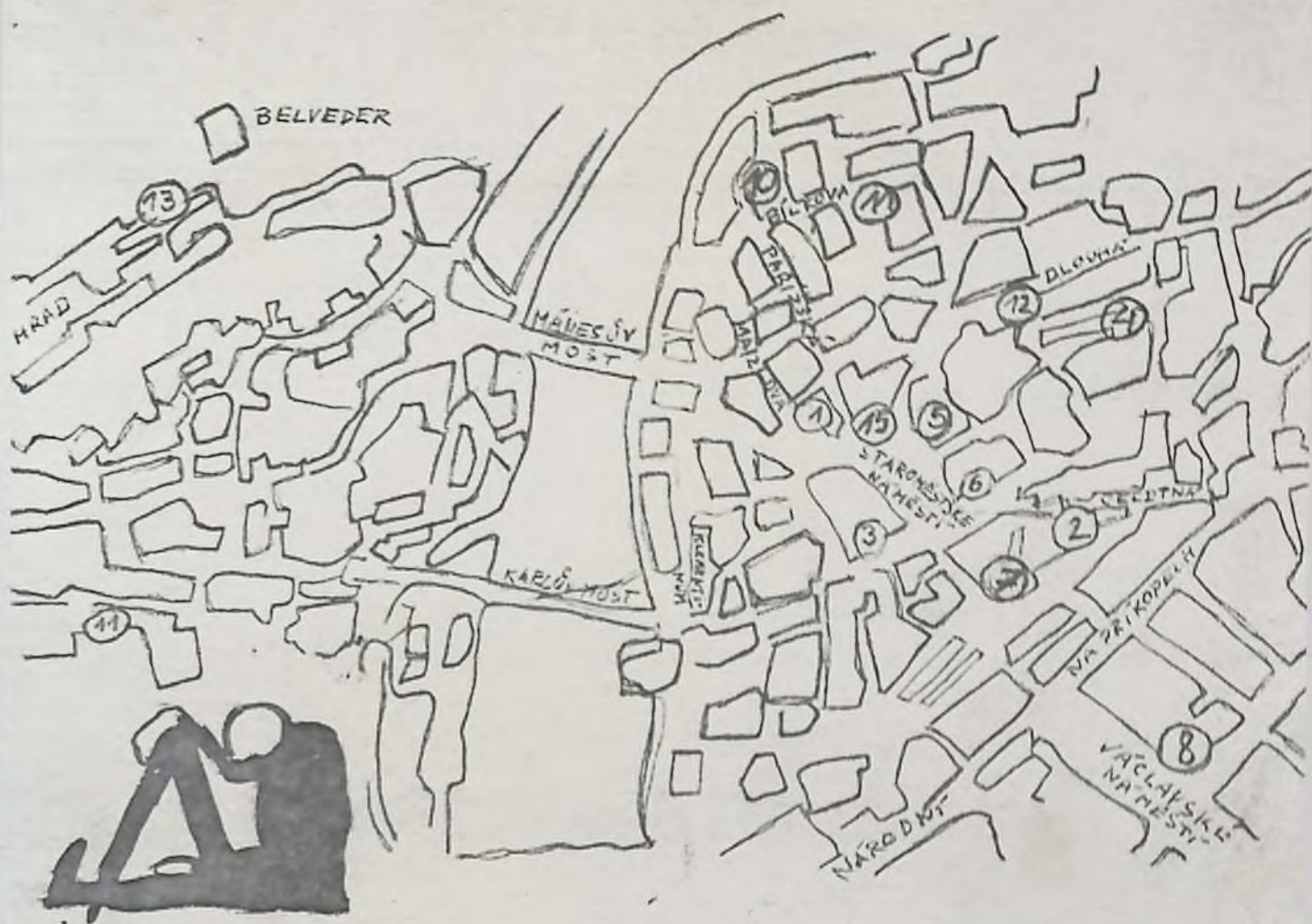
Dostatečně neprozkoumaný je vliv Hegelovy Fenomenologie ducha na Kafkovu metodu tvoření. Nelze ani nevzpomenout knihy iracionalistického filozofa Maxe Schelera, nábožensko-sociologické studie Ernsta Troeltscha a díla sionistického myslitele Martina Bubera.

Na závěr bych ještě uvedl pár titulů Kafkovy knihovny: Byron/deníky a dopisy/, Dante/Božská komedie/, Dostojevskij/Bratři Karamazové, Hráč, Zločin a trest, Korespondence/, Gauguin/Řed a po/, Gorkij/Mezi lidmi/, Nietzsche/Tak pravil Zarathustra/, Rimbaud/Život a tvorba/, Rodin/Rozhovory/, Šrámek, Strindberg/Na širém moři, Svadby, Gotické místnosti, Inferno-Legendy/, Tolstoj/Kroťazova sonáta, Deník mládí, 1847-1852, Deník, 1895-1899/, Verlaine/Básně/, Kierkegaard/Stádia žjstý života, Pojem úzkosti, Nemoc na smrt/, Marx/K otázce Židů/, Flaubert/Dopisy neteře Karolíny, Citová výchova, Paní Bovaryová, Dopisy o vlastní tvorbě/, Gogol/korespondence s přáteli/, Němcová, Shelley, van Gogh/Dopisy-má je moc rád/ atd....

-na úplný konec ještě omluva, možná že jsou některé názvy děl nepřesně přeložené, snad mi to pánové a dámy prominou-

Tomáš K. a M.Š.

KAFKA & PRAG

1. rodný dům Franze Kafky č. I/27
2. otcův obchod v prvních letech Celetná 12
3. dům Minuta/1889-1896/
4. obecná škola v Masné ulici
5. Gymnasium v Kinského paláci
6. byt v Celetné ulici 3/1896-1907/
7. Karolinum, právnické přednášky/1901-1907/
8. Assicurazioni Generali
9. Dělnická úrazová pojišťovna/1908-1922/
10. Pařížská 36, byt rodiny od r. 1907
11. vlastní byt v Bílkově ul. 10/1914-1915/
12. pokoj v Dlouhé třídě 705/18 /1915-1916/
13. domek ve Zlaté ulici/1916-1917/
14. Schönbornský palác/1917/
15. Oppeltův dům, byt rodiny od r. 1914

překresleno dle Klause Wagenbacha

"Vaše hudba je mrtvá, poslouchajte reggae" tak nějak sněl výrok Boba Marleyho na adresu bělošských hudebníků a posluchačů. Zkratkovité zamyšlení nad tímto výrokem s použitím nahrávek z LP zakoupených na letošním jugoslávském gramo-trhu bude obsahem první části pořadu připravovaného redakčním okruhem Dolmenu na říjen 83. V druhé části bude podán obraz a srovnání hudby skupin americké a anglické Nové vlny.

Místo konání: klub VŠE - KPM na Městku / kousek za Korunkou /, .. října 1983, nejspíš od 18 hodin.

Štěpán KFK

Květen 1983 byl též měsícem konání předjubilejního /IX./ ročníku salonu mladých výtvarníků v YU-FU. Zbývá jen doufat, že to, co jsme mohli na výstavě shlédnout, byl jen pokles sil při zuřivé přípravě na "desítku". Poměrně rozsáhlá expozice by se dala rozdělit v podstatě do tří částí. První a zároveň početně nejmenší byla ve znamení bezbřehého kopírování starých mistrů z období avantgardy dvacátých a třicátých let. /např. obraz Harmonium pro Nico ve stylu Salvatora Dalího nebo plátna s motivy vejce - jasná upomínka na Josefa Šímu atp./

Velkou část prostoru v sále okupovala módní vlna poetických motivů, z 99 % na dřevě, pokud možno do kulata, zminiatury vítány! Obrázky zádušných koček pozorujících vzdychající růži u okna s krajkovou záclonkou nebo kopeček se starodávnou židlí a červeným jablíčkem doslova přesycovaly vnímatelův organismus zoufalým stereotypem barev, linií a naprostě všeho, kde jediným rozdílem mezi jednotlivými autory byla pouze míra profesionality odvedené práce, někdy však spíše bezmezného, do nebe volajícího amatérismu.

Zbytek materiálu tvořily vesměs vágní, k ničemu nepříslušející a většinou nikterak zajímavé exponáty vyznačující se valnou měrou neúnosnou přepatlaností / přehrší barev, stínů, motivů, detailů/. Zvlášť nepochopitelnou věcí byla pro mě účast dřevěných a kožených šperků, které zbaveny svého poslání, působily jako bezcílně vytvarovaná určitá hmota.

ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY

Zaujal mě jen jeden obraz, který se jmenoval snad Malostranské střechy nebo možná Město v šedavém odpoledni nebo tak nějak - každopádně to byl nějaký nezvyklý pohled na část Prahy. Tento dojem byl však narušen kolekcí dalších zcela otřesných mazanin od stejného tvůrce. Za zmínku stojí ještě kolekce kreseb obsahující též titul Zápasy každodenně. Jméno brněnské autorky si nepamatuju. Zůstalo ovšem jen u náznaků. Silně jsem pocítil absenci minimalismu a veškerých podobně se rozvíjejících směrů. Jak praví přísloví: Někdy méně znamená více. Možná příště.

ZyGa

Sedím u malého pultu, přesné rozměry 98x55 centimetrů, výška 73 centimetrů, světlý lak. Jsem ten, který tonle píše. Pokouším se nepsat o sobě, nýbrž o stole, domě a ulici. Nedávno ji asfaltovali. Píšu to, co je pravděpodobné.

Nepravděpodobné je, že mi můj nyní šestiletý syn přinesl mamutí zub, který vyhrabal na zahradě. Musí to být něco jiného, ale vypadá to jako mamutí zub. Jsem ženatý.

/Peter Michsel, Roční doby,
str. 8, Odeon 1970/

Peter Michsel je zajímavý evropský spisovatel. "Jeho prózy mají blízko k těm tendencím v současné literatuře, jež se obracejí proti všem sociologickým, existenciálním, moralizujícím výkladům literatury."

Štěpán KFK

Pražská galerie Fronta /Spálená ulice, naproti Máji/ dává již řadu let prostor pro výstavy prací spolupracovníků nakladatelství Mladá fronta. Zde bylo možno během září shlédnout překrásnou expozici obrazů Jiřího Kalouska.

Zatímco většina lidí zná tohoto výtvarníka ze stránek Ma-teřídoušky, Sluníčka či jako ilustrátora dětských knih, tady se nám představuje ve zcela jiném světle. I když jeho "klasická tvorba je na výstavě též zastoupena, nosným článkem jsou plátna. Rned naproti pokladně visí jedno z nejpoutavějších - Poslední den: vyprahlá zvlněná pustina s červeným pískem, v záři zapadajícího slunce dohasíná i zrezivělé lešení a taktéž korodující zátka od pepsi-coly. Toto veledílo předznamenává celou atmosféru výstavy - trochu tajemnosti, citlivou poezii,

ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY & ZPRÁVY

ale i překvapující humor. Obzvlášť mě nadchly : Smrt učitelky K.
a Ch. Morgenstern vysvětluje policejnímu komisaři, jak vznikl
Noční rybí zpěv. Více Kalouska!

/výstava trvá do 2. října 83/

ZyGa

Jakub Z. je nučák a nučákům já rozumím.

Tomáš K.

1. listopadu 1983 bude v domě U melounu v Michalské ulici o-
tevřena výstava sechaře Aleše Veselého.

Kícah

DNES V BRÁNICKÉM DIVADLE: Baletní jednotka Křeč & Recitační
skupina Vpřed. Každý dnes už ví, že inga /čti inča/ kouří
cigarety značky Olea. Pokud ne, má možnost se to i jiné věci
dozvědět od RS Vpřed. Nová vlna, obsah leckdy postará.
Však one, two, three, four - much better je Křeč. Jediný starý
trik: nafukování člověka /to dělali už Váš/. Jinak jsem nikdy
nepřemýšlel o tom, že by mohli existovat nějaký new wave balet
/kromě Spandau Ballet/.

To jídlo je bílý, dá se jíst. Have' ya seen it 21/9/83 ?

ZyGa

výběr a jazykové úpravy : Štěpán KFK

[illegible]

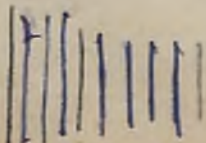

Místo pro případné ohlasy čtenářů:

Pěkl byl vém mrcem inspiraci, moudrost v rltě ellí
a vztěrnou p-cvrtost; ber toho vñho cesty a pohledy
nemají velku cenu. Un

Výkramu z'formé! Ale p'usní (deformace z povolelud), p'roz
ne p'echodník [odřík'vaje odřík'vaje ^{muzí} odřík'vaje].! Na SN
je psátě k'inděl!

Vážení čtenáři, vyplňte, prosím, naše jistě neskromné přání a
jestliže jste měli dojem, že jste toto číslo Dolmenu přečetli,
udělejte na tomto místě každý za svoji osobu jednu čárku:

Dolmen 8.6 / léto 1983
shromážděno 27.9.83
šéfredaktor tohoto čísla:
Štěpán KFK
grafická úprava: M.Š
do čísla přispěli:
Tomáš K.
Zyger Gabba S.
Pavel Grimm
VITIZ
M.Š & P.Š

Očr
Mícah

M.5.83